

Ан Тейлър

Защо бащата на Ан
 мрази толкова младия
 Ленард?
 Какво се е случило
 никога между тях?
 Защо майката на Ан ги
 е напуснала, докато Ан
 е била още бебе?
 Как ще завърши
 драматичната история
 между младия Ленард,
 Ан, лъва, ревнуващата
 лъвица и баща ѝ...

Да се влюбим
 в АН

АН ТЕЙЛЪР ДА СЕ ВЛЮБИШ В АН

Превод: Ангел Иванов

chitanka.info

Ан Тейлър, известна британска писателка, автор на серия исторически романи, използва този псевдоним в поредица книги за любовни триъгълници, изпепеляващи страсти, трепети и копнежи. „Да се влюбиш в Ан“ е роман, наситен с екзотика и романтика, в който авторката проследява живота на героинята си някак забързано, но вниква дълбоко в чувствата, които я преобръщат.

В тристагодишния замък на сър Ленард в центъра на Лондон, младият сър Ленард, след странствания из Африка, се завръща с двойка лъвчета, които отглежда в подземията на замъка, а нощем ги пуска свободни в парка му. Старият Ленард, за да предпази от дивите животни своя съсед и приятел градинар Робърт, издига огромен зид около имението си. В неговата сянка израства Ан, златокосата дъщеря на градинаря, която непрекъснато слуша от своя баща хули за непрокопсания син на сър Ленард и любопитството ѝ към него нараства. Когато двамата най-сетне се срещат, тя се влюбва в него... а порасналият лъв се влюбва в нея.

1.

Ан израсна в сянката на огромния зид, който разделяше тяхната къщица и градината им от имението на сър Ленард. В детството си тя се будеше нощем от зловещо виене, което я разтреперваше цялата и боса тичаше към леглото на баща си да се свие в прегръдката му. Дълго не заспиваше, докато накрая се предаваше на съня, а сутринта питаше, все още изплашена:

— Татко, ти не чу ли? Какво беше това?

— А-аа — засмиваше се винаги той и я погалваше по дългата златиста коса, блеснала под слънцето в искри, — това са дивите животни на сър Ленард. Не се бой! Няма как да прескочат зида.

Бе го гледала този зид в продължение на години. Никога не би могла да погледне какво крие от другата си страна, колкото и да растеше. Виждаше единствено островърхите кулички на замъка и заострените като копия жезла по ръба на гладката висока повече от три метра стена, която хвърляше огромна плътна сянка в градината им. И под нея не поникваше нищо.

— Кой е сър Ленард? — питаше отново.

— Особняк — стисваше устни баща ѝ. — Докато старият бе голяма работа. Той отдели парче земя от имението, за да го предостави на дядо ти заедно с къщата за прислугата. За семейството ни. Тогава бях на твоите години и обичах да ходя с него там, да тичам из замъка подир неговия едва проходил син, с който много се гордееше. А когато стана голям... — махна с ръка и млъкна изведнъж Ан изчакваше минута-две и го връщаше към разказа му:

— Какво се случи тогава?

— Ами... какво се случи? Разочарова баща си. Във всичко.

— Какво значи да разочароваш? — продължаваше да пита.

Баща ѝ въздъхваше тежко.

— Малка си още...

— Не съм! Какво значи да разочароваш? Обясни ми! Мама би ми обяснила.

Баща ѝ въздъхваше още по-тежко споменеше ли майка си, която Ан не помнеше. Бяха ѝ повтаряли многократно, че е умряла, но тя не вярваше, дочула веднъж да си говорят за нея, че романите на сина на сър Ленард са я тласнали към пропастта. И ги е напуснала, за да живее собствения си живот охолно и леко, без ангажменти към никого. Дори към нея самата, а е била още бебе. Понякога тя ѝ липсваше, а навярно винаги ѝ бе липсвала и щеше да ѝ липсва все повече и повече, защото все по-често търсеше прегръдките и обичта на баща си. Както и обясненията му за всичко.

— И мама ли те е разочаровала? Като си е отишла?

Бе се осмелила да го запита само веднъж и се изплаши толкова силно, че се разплака и се метна на врата му. Тогава той ѝ бе отвърнал с прегракнал от вълнение глас и отдалечавайки я от себе си, за да я гледа право в очите:

— Никога вече не ме питай, дете! — и я бе притиснал отново и до болка към рамото си, за да не разбере, че се е разплакал, но тя усети мокротата на сълзите му върху ухото си. — Някой ден, не зная кога и сам ще ти кажа. — А после я оттласна от прегръдките си и побърза да излезе.

Тя обичаше да отива в стаята на баща си, не само когато чуеше рева или мъркането на животните зад зида. В началото търсеше защита в стаята му, залостваше вратата и се скриваше дори в гардероба сред костюмите и ризите му, които ухаеха на мъжки афтършейв и парфюм. Потриваше страни в плата, поемаше уханието му, скриваше малките си крачета в обувките му и можеше дори да заспи там, сигурна, че нищо не я заплашва. И все пак внимаваше да е по-далече от пушката му в ъгъла. Тази пушка, макар прибрана в калъфа си, ѝ даваше още повече сигурност. Само веднъж бе попитала баща си защо му е, а той ѝ бе отвърнал: „Когато живееш в такава близост със зверове, трябва да ти е винаги под ръка. За всеки случай. Беше на стария Ленард.“

Понякога той я намираще там и се изненадваше.

— Какво правиш тук?

— Криех се, докато те няма. Твоята стая е най-сигурното място в къщата.

Той се засмиваше, макар че го правеше рядко.

— Дори когато ме няма?

— Но пушката ти е тук. Винаги — отвърщаше Ан. — И през деня, и през нощта. — После го прегръщаше и се притискаше в него. — Когато порасна ще ме научиш да стрелям. И ще се омъжа за теб.

Баща ѝ направо се размиваше и тя го гледаше, без да разбира смеха му. А той се смееше толкова дълго, колкото никога не го бе виждала и това я обиждаше невероятно много. Но я правеше и щастлива.

— Какво толкова смешно казах?

— Ами... Ан, ти си ми дъщеря и не можеш да се омъжиш за мен. Аз съм ти баща и ще ти бъде винаги само баща.

— Добре — смръщи вежди тя. — Но някой ден ще срещна мъж, който ще прилича на теб и аз ще се влюбя в него.

— Малка си още да се влюбваш — разтревожи се не на шега баща ѝ.

С годините Ан ставаше все по-хубава и все по-мълчалива. Посещаваше редовно колежа си, подготвяше се прилежно за изпитите, но намираще време да помага на баща си в отглеждането на зеленчуците в градината им. Понякога се заслушваше в плашещото я ръмжене зад зида. Вдигаше глава, отмяташе назад дългата си златиста коса и дори се усмихваше.

— Татко, сега си играят, нали?

— Играят си — отвърщаше ѝ, без да я погледне. Но често се изправяше, поставяше ръце на кръста си и поглеждаше към зида, а тя го гледаше с жал и обич. Остаряваше, все по-бързо остаряваше, ала нито веднъж не ѝ разреши да му помага и в разнасянето. — Чудя се само какво ще ги прави като се пръкнат малките.

— Ще може ли тогава да ги видим?

— Този особняк не приема никого в дома си. И месарят му оставя поръчаното пред вратата. Виждал съм огромните кофи с месо пред нея. Тия животни ядат като ламии.

— Дали ги храни сам?

Баща ѝ повдигаше неопределено рамене.

— Откъде да знам. Дядо ти ходеше там, докато бе жив старият. А сър Ленард е единак. Трябвало му време да пише глупостите си, та да размътва главите на жените. Любов, романтика, дрън-дрън...

— Татко!

Ан вече усещаше напъпилото си тяло, преливащо от сокове. Сънуваше странни сънища, мечтаеше за своя принц и интересът ѝ към тоя единак, особняк, драскач на романи, укротител на зверове зад зида, когото още не познаваше, все повече се засилваше. Знаеше, че баща ѝ няма да ѝ каже нито дума за него, освен обидите, които изричаше винаги по негов адрес. Бе пробвала да разпита момичетата от училището, а и те само повдигаха рамене. Сър Ленард? Няма такъв писател. Само едно от тях, Джудит, я издърпа настрани и зашепна в ухото ѝ:

— Мога да ти дам страхотни любовни романи, но не от тоя, как му беше името, Ленард, а от Пол Андерс.

— Норвежец ли е?

— Господ знае какъв е, шотландец, швед, норвежец, но е страхотен. И май си е чист англичанин. Свят да ти се завие като го четеш.

Някаква тръпка премина през тялото на Ан, припомняйки си думите на баща си за размътването на женските глави. Да не би случайно... не посмя да продължи мисълта си, но каза разпалено:

— Дай ми! Още утре ми донеси! Колкото може повече! — и започна да мисли къде и как да ги укрие от баща си, който бдеше над нея да не сбърка, да не се отклони, да не кривне в погрешната посока. Проверяваше какво чете, къде ходи, за колко ще отсъства от дома им и броеше всяка секунда закъснение. В свободното ѝ време я затрупваше с работа. Дори докато разнасяше зеленчуци по домовете и зареждаше някои магазини ѝ възлагаше толкова задачи, с които едва се справяше. Контролираше живота ѝ, а в нея започна да се трупа и гняв. Освен обичта, освен жалостта, които винаги бе изпитвала към него. Гневът нарастваше.

Бе готова да се разбунтува.

И се разбунтува.

Може би той усети бунта ѝ. И реши да я умилостиви.

Отведе я в музея на мадам Тюсо.

Ан се шашна още на прага. Полицаят до входа изглеждаше съвсем истински.

— Не бой се, дете. Това е восъчна фигура, но изглежда като истинска. Защото долу има цяла лаборатория, която ги прави като живи. С дрехите им, с косите им, с всичко тяхно.

Ан пристъпи вътре като в храм. Спираше, ахкаше, питаше.

— А тая жена, седнала в ъгъла, която плете, не е ли разпоредителка?

Баща ѝ я поглеждаше и се усмихваше.

— Това е великата Агата Кристи. Най-добрата криминалистка за всички времена. Да не те заблуждава външния ѝ вид. Невинаги нещата са такива, каквито изглеждат.

Запомни го. И спря пред четири момчета с китари. Кои са те, искаше да запита, но баща ѝ я изпревари:

— Бийтълсите. Пеят за любовта и за доброто в човека. Светът ги харесва.

— А тези тук? — запита Ан. — В тия смешни костюмчета.

— Това е вече политика. Научила си се да различаваш евтиното от скъпото. Те са от тия зад желязната завеса. Брежнев и сие. И не са виновни, че изглеждат така.

Тях не ги запомни, но спря пред изумително красива жена. Самото съвършенство. Направо се заплесна пред нея.

— Бриджит Бардо — каза баща ѝ.

Ан мълчеше и гледаше съвършените ѝ форми. Не бе виждала досега нищо подобно. А в Лондон се разхождаха красиви мулатки, облечени по последна мода. Бе се заплесвала и по тях, но това, което виждаше, надхвърляше дори сънищата ѝ.

— Господи, колко е красива! — изпъшка тя.

— Майка ти бе по-красива — почти изпъшка и баща ѝ. — А и ти... някой ден, когато пораснеш, ще бъдеш...

— Тя е... богиня — успя само да каже Ан.

— Това не я е направило щастлива.

Щастието? Какво бе щастието? Ан не знаеше, но бе решила да претърси стаята на баща си, да открие поне една снимка на майка си и се убеди в думите му. По-красива от Бриджит Бардо? Това не я бе направило щастлива? А кое прави хората щастливи? Щом не е

съвършенството? Може би не на тялото, а на духа? Не знаеше нищо за нея, освен че е била нещастна при толкова много красота.

Ако майка ѝ е била по-красива от нея, била ли е и тя нещастна? Или е била по-красива единствено в очите на баща ѝ, който и досега я обича?

Не знаеше.

Вмъкваше се в стаята му, когато него го нямаше.

Ровеше по чекмеджетата му. Нищо. Никаква снимка. Все едно че тази жена не бе съществувала. Майка ѝ... Но Ан съществуваше. Значи и майка ѝ съществуваше.

Единственото, към което още не бе посегнала, бе компютърът му. А навярно той имаше и някаква парола, за да защити написаното в него? Едва ли. Навярно той вярваше, че е още малка, че не би могла да нахълта в личното му пространство, че дори не умее да работи с компютър.

Но тя умееше. И го включи. Нищо. Отново нищо.

Не се отчая. Разгледа дисковете, които съхраняваха информацията му. За растения. За зеленчуци. За торове. За предпазване от паразити. За борба с бурените. И изведнъж... диск с надпис „Сватбата“.

Беше направо откритие. Отвори го. И видя себе си. Няколко години по-голяма, с по-заоблени форми и някак по-красива. Но не това я поразя. Видя до себе си баща си. По-млад, по-строен и безмерно щастлив. Не го бе виждала такъв. Взря се в лицето му. Очите му сияеха. Те гледаха в жената до него, която бе тя и не бе тя, няколко години по-голяма, но все още дете като нея самата. Майка ѝ! Била е прекалено млада, когато се е омъжила за него. И прекалено млада, когато я е родила. И е поискала живота си. Своя си живот, не свързан с бебето Ан, което се е оказало бреме. Може ли едно дете да се окаже бреме? Може, ако майката е прекалено млада. А нейната е била такава, още неподготвена да бъде такава. Можеше ли да я съди? Не, разбира се. Макар че бе във възрастта, когато децата смятаха, че родителите им са виновни за всичко.

2.

На тринайсетгодишния ѝ рожден ден, баща ѝ реши да отидат заедно на кино. Вървяха към Пикадили и сградата на киното бе вече точно насреща им, когато, уловил я за ръка, той най-неочаквано я дръпна в една от пресечките, но и така не можа да се размине с този, от когото искаше да избяга, защото мъжът извика подире им:

— Робърт!

Гласът му, властен и гальовен едновременно премина като електрически ток през тялото ѝ, а навярно и през тялото на баща ѝ, който закова на място и бавно изви глава назад.

— А, сър Ленард! Не ви видях!

Значи от него бягаше баща ѝ!

Бавно вдигна очи от върховете на обувките си и сърцето заби в гърлото ѝ. Най-красивия мъж, когото бе виждала в живота си, висок, с широки рамене, небрежно разкопчал дънковата си риза, с лице, което грееше към баща ѝ, с очи, които го поглъщаха и търсеха неговите за отговори на незададените му още въпроси, все още не я бе забелязал. И тя се замоли вътре в себе си: „Погледни ме! Погледни ме!“

— За тебе не съм никакъв сър. За теб съм просто... Артър!

— Много време мина, откакто за мен бе Артър. И много неща се случиха, сър — подчерта дебело с гласа си това „сър“, за да уточни дистанцията между тях, невъзможна за преодоляване.

— Но, Робърт... съжалявам, ако ме смяташ виновен за...

— Замълчи! Нито дума повече! — и притисна толкова силно Ан към себе си, все едно я грозеше огромна опасност.

Чак тогава Артър я погледна.

И онемя.

Защо, помисли си Ан. Майка ми ли видя или мен самата?

Баща ѝ вече беснееше.

— Ще изтървем филма — към Ан. — Сър, ние бързаме — към Артър.

Нито един от двамата не помръдна. Нито един от двамата не го чу.

— Сър — повтори гневно баща й. — Тя е още дете.

— Дете? — отнесено каза сър Ленард. — Красива девойка, която те кара да се чувстваш стар. — И наистина някак изведнъж остаря.

— Вие не сте стар — възпротиви се Ан. И припомняйки си оня диск с щастливата си майка и още по-щастливия си баща, тя неочаквано добави: — И когато порасна, ще се омъжа за вас. Стига и вие да искате.

Тогава той се разсмя. Смя се дълго пред изумените очи на бащата и дъщерята. Ан нацупи устни. Какво толкова смешно беше казала?

— Тя наистина си е дете, Робърт — се обърна към баща й, който гневно и объркано гледаше ту към сър Ленард, ту към Ан. — А ти, дете, когато станеш пълнолетна, аз наистина ще съм стар. Много стар. И ще харесваш млади красиви момчета, яхнали мотори или самолети.

— Искам да видя лъвовете — изтърси неочаквано Ан с насълзени от обидата очи. Смееше й се, наричаше я дете. Щом я мисли за дете... — Искам да видя лъвовете! Те ме будят непрекъснато. Имам право да ги видя! — като че ли се заинати тя, готова да повтаря и повтаря желанието си, докато те отстъпят.

— А не се ли страхуваш от тях? — бащински се надвеси над нея Артър. — Моят баща се страхуваше, макар да израснаха и край двама ни. Това го съсипа.

— По-точно казано, това го уби.

— Беше болен, Робърт, много болен. Не можеш ли да бъдеш поне малко справедлив? За мен ти си остана най-добрият ми по-голям приятел от детството и ме научи да не се страхувам, да бъда отговорен, да бъда мъж.

— Искам при лъвовете! Искам при лъвовете! — напомни им за себе си Ан, а този път и двамата се разсмяха.

— Остава и да затропаш с краче! — пръв се обади Артър.

— Никога не съм го правила. Нали, татко?

— А аз го правех. Нали, Робърт?

Бащата на Ан кимна, първо на Ан, после на Артър. Беше странно омекнал, вероятно от върналите се спомени за връзката между двамата, за обичта, за лудориите и пакостите, които правеха някога, въпреки че той бе цели дванайсет години повече от онова красиво хлапе, което

премяташе както си иска, и във въздуха, и в игрите, и го учеше на безстрашие. Усетила безпогрешно омекването му, Ан реши да се възползва от него.

— Моля те, татко! Днес съм рожденица и ти ми обеща нищо да не ми отказваш. Моля те.

— Ами тогава да вървим, Робърт. Обещанията трябва да се изпълняват. Ти си ме учил така — пое инициативата в свои ръце сър Ленард.

3.

Замъкът бе огромен гледан отблизо и Ан ахна, отворила уста. Такъв замък почти в центъра на Лондон! Баща ѝ обаче, свикнал още от дете и с това, че е почти в центъра на Лондон, и с външния му помпозен вид, и с различните му помещения, запита трезво:

— А лъвовете къде са?

Сър Ленард се разсмя.

— Затворени са, разбира се. В онези помещения в подземията, в които моите прадядовци са затваряли непокорните, крадците и мошениците.

— И как ще ги видя тогава? — разтревожи се Ан.

— Преустроил съм ги — каза Артър. — Към градината съм направил решетки, така че... ти ги гледаш отвън, а те не могат да ти причинят нищо. Теб ще те харесат, Ан.

— Защо? — недоумя тя.

— С тая златна и буйна като грива коса...

— Не се увличайте, сър Ленард. И сам казахте, че сте стар.

— До това дете наистина се чувствам на хиляда години.

Ан го погледна и се разсмя.

— А приличате на момче, което всеки момент може да извърши някоя лудория.

— Ние възрастните сме доста измамни, баща ти го знае, но ти не можеш да го знаеш, много зелена си още — засмя се Артър и дълго се смя, а Ан отново се нацупи. Непрекъснато ѝ се подиграваше. Докога?

— Няма ли най-сетне да ни заведете при лъвовете?

— Та ние сме на крачка от тях.

Наистина бяха на крачка от тях. Изглеждаха заспали, но също беше измамно. И те ли бяха възрастни? Очите и на лъва, и на лъвицата не ги изпускаха нито за миг. Лъвът прикова очи в Ан. Артър се засмя.

— Казах ти, че ще те хареса! Но виж лъвицата, ревнува. Изправя се, подготвя се да скочи, ала няма как. Решетките са достатъчно дебели и от най-високо качествена стомана.

Кожата на Ан настръхна. Не му ли повярва? Тя потрепери и се сви в прегръдките на баща си.

— Не се тревожи, сега ще я успокоя. Ще вляза при тях.

— Не! — изкрещя Ан и се откъсна от баща си, за да спре Артър.
— Не! Нали каза, че е възрастна, а възрастните са измамни?

— Не се тревожи, дете, отгледал съм я, откакто се помни. За нея аз съм и майка и баща, така се случва, дори да се грижиш за чудовище. А тя не е. И не е гладна. Сам ѝ нося храната, сам чистя помещението. Няма от какво да се боиш! Но трябва да я успокоя. Лъвиците са дяволски ревниви, а лъвовете се влюбват страшно.

И Артър ги остави сами пред решетките, за да се вмъкне в помещението, да погали лъвицата и да се опита да обърне главата на лъва към нея, но той изръмжа зверски, дори му се озъби и продължи да гледа единствено и само в Ан. Лъвицата отново се наежи и пристъпи заплашително към лъва, Артър се опита да застане между двамата, но лъвицата го перна с лапа предупредително, без да пуска ноктите си. Ан изкрещя и лъвицата се озъби насреща ѝ. Тръгна към решетката като че ли можеше да я изтръгне.

— Господи! — се кръстеше баща ѝ. — В центъра на Лондон, в началото на 21-я век! Видя лъвовете. Да си тръгваме.

— Но не и без да кажем довиждане на Артър — противопостави се тя. — Но не и преди той да излезе от там!

— На чичо Артър — противопостави се баща ѝ. — Запомни! Чичо Артър.

Този ден остана завинаги в нея. Същата нощ не можа да заспи. Стряскаше се от най-малкия шум, не бе загасила лампата, ала прозорецът срещу Ан тъмнееше безмълвен. Очакваше нещо да се случи, но освен тихо гальовно ръмжене не долови нищо. На път за училището мина покрай замъка, който откъм улицата скриваше тайните си. Беше разсеяна през първия час, преподавателката на няколко пъти я погледна строго. Ан търсеше погледа на Джудит, която седеше през една редица от нея. Едва дочака междучасието.

— Донесе ли ги? — бяха първите ѝ думи към нея.

— Боже мой — хвана се театрално за челото тя, — съвсем забравих.

Ан ѝ разказа набързо за невероятните си преживявания през вчерашния ден, Джудит я гледаше невярващо.

— Лъв и лъвица? В центъра на Лондон? Ако ги има, този твой Артър не ще да е с всичкия си.

— Той е най-красивия и мил мъж, който съм виждала...

— Какво ли разбираш ти от мъже? Още дори не си се влюбвала, ама май сега си лапнала по... — млъкна, загледана в нея. — Загазила си го, Ан, здравата си го загазила. Хем луд, хем стар. На колко е тоя твой Артър?

— Каза, че се чувства на хиляда години.

Джудит вече се разтревожи не на шега, но трябваше да влязат във втория час и тя само успя да ѝ прошепне:

— Довечера ела на нашето парти.

— Баща ми няма да ме пусне — също шепнешком и отвърна:

— Измъкни му се! — и притича към чина си секунда преди да влезе преподавателят им по литература.

4.

Беше още светло и баща ѝ работеше в градината. Ан мина забързано зад гърба му и извика:

— Отивам да уча при Джудит!

— Остави ми номера на телефона ѝ — изправи се той и се обърна. Видя я променена, с руменина по страните, изведнъж някак пораснала. Безумно красива. Как ли щеше да я опази в тоя живот? Или и тя щеше да поеме по пътя на майка си, на която бе одрала кожата?

— Номерът или няма да мръднеш никъде! — и застана решително пред нея.

— Добре де — едва не се разплака тя. Измъкна химикал от чантата си, както и тефтерчето, надраска номера набързо, откъсна листа и му го връчи.

— На! — и побягна.

— Ан! — настигна я вика му. — Ан!

Тя продължи да тича, а той да вика след нея: „Ан!“ Спря едва когато разбра, че е затръшнала и градинската врата. Къде отиваше? Що за безумие бе това парти. Всички щяха да бъдат непознати. Освен Джудит, разбира се. И какво щеше да получи от него? Няколко нови познанства, напълно непотребни. Нея я вълнуваше единствено Артър. И тези обещани ѝ книги, които незнайно защо подозираше, че са написани от него. Искаше да го открие в тях, там нямаше как да се скрие, независимо от псевдонима. Един или друг. Но не беше ли по-честно да го попита направо самия него и то след като вече се познаваха?

За да отиде при Джудит, трябваше да тръгне надясно, за да отиде при Артър — да се обърне наляво. И тя се обърна. След няколко крачки се озова пред огромната врата на замъка. Нямаше звънец, ръката ѝ се вдигна към металния кръг и с него трябваше да удари по барелефа на металния лъв. Само да набереше малко смелост. Не знаеше как ще реагира Артър, но добре знаеше, че баща ѝ би побеснял. Бе спряла дори да диша. Дори бе затворила очи. Когато вратата

внезапно се отвори със зловещо скърцане, тя се стресна и видя пред себе си Артър.

— Какво правиш тук, дете? — запита я ласкаво. — Пак ли искаш да видиш лъвовете? И то... без баща си?

— Не, не! — смути се тя, готова да си тръгне. — Искях просто да попитам...

— Питай тогава?

— Ами... — не знаеше как да започне.

— Ами?

— Може би някой друг път...

— Когато си с Робърт.

— Пред него не мога да ви задам този въпрос.

— Питай тогава — той ставаше все по-любопитен. Огледа внимателно улицата, бе празна. — Няма ли да влезеш?

— Само за минутка, ако лъвовете...

— Затворени са и нямат достъп вътре.

Ан се претраши и пристъпи, пред нея се откри огромно пространство, обградено от статуи, а право пред нея бе стълбището, и то огромно, след първите няколко стъпала се разделяше на две крила, вляво и вдясно и отвеждаха към шпалир от високи дървени релефни врати, зад които навярно имаше огромни стаи и навярно в една от тях той пишеше книгите си. Гледаше нагоре и внезапно се осмели да запита:

— В коя...? — и смелостта ѝ бе дотук.

— Какво в коя?

— Пишете книгите си — изстреля на един дъх.

Той се смути. Дори почервения като дете, уловено да върши пакост.

— Ти знаеш за тях?

— Да — смелостта ѝ постепенно се завръщаше. — Татко казва, че те размътват женските глави. И може би смята, че сте виновен, че мама го е изоставила. И най-вече ме е изоставила мен.

— Говорили ли сте за това?

— Не. Казва, че ще ми разкаже някой ден като порасна.

— Някой ден ще ти разкажа и аз, но наистина трябва да пораснеш. А колкото до книгите, не се гордея особено с издадените, ала те вървят на пазара. Това са книги за романтични души. Книги за

домакини. Всяка от тях мечтае за романтичната любов в своето сиво ежедневие. За своя принц. Смята, че го е намерила, а човекът до нея се оказва най-обикновен, който се прибира след работа, изгълтва си храната, приготвена от нея, захърква в леглото. До нея, без да я докосне. И на следващия ден е същото. — Замълча за миг и продължи: — Другите ми книги, с които се гордея, стоят по чекмеджетата, върнати ми откъде ли не. В кои ли не издателства опитах да ги издадат. Не и не, не били комерсиални. Книгата била стока. Като хляба. Като сиренето. А трябва да ги храня и ония долу, ядат като лами. И замъкът иска ремонти непрекъснато, вече е на триста години, свързан е с историята на рода, не мога и не бива да го продам. Баща ми беше добър човек, но ми остави само дългове. И как според теб, дете, трябваше да постъпя?

— Татко нищо не ми е казал за това. Говорил ми е за дядо ви, за баща ви, а за вас мълчи — не можеше да му каже как го нарича. Трябваше да си тръгне. — Аз ще вървя...

— Но нали искаше да видиш стаята, в която...

— Друг път. Нали мога да дойда и друг път, без да досаждам. Тогава отново ще видя и лъвовете.

— Лъвовете са си лълове. Мислех си, че важният за теб съм аз...

— Така е — не отрече тя.

Той се засмя.

— Само дете като теб може да си признае...

— Не съм дете! — и тя се разплака. — Не съм дете. И аз се чувствам на хиляда години като вас. И наистина искам да се омъжите за мен. Когато порасна. Ще ме изчакате ли да порасна?

Той отново се засмя.

— Разбира се. Стига моят лъв от ревност по теб вече да не ме е изял.

Каза го на шега, но тя потръпна.

— По-скоро... лъвицата. Тя ми изглежда по-опасна — и отново потръпна, тръгвайки към вратата, за да се прибере у дома си. — Пазете се от нея.

5.

Но всъщност трябваше да се пази тя. Баща ѝ я чакаше, лицето му не предвещаваше нищо добре. Бе ли звъннал на Джудит? И какво ли му бе казала тя? Нямаше как да провери.

— Не си била при Джудит — започна пръв баща ѝ.

— Не — призна тя.

— Джудит позвъни, чакали са те. А ти, къде беше ти?

Тя не се поколеба да му каже истината.

— При Артър.

— Заради лъвовете?

— Заради книгите му.

Той изпъшка.

— Господи!

А тя извика:

— Още не съм ги чела! Още не са ми размътили главата. А и той едва ли би ми ги дал, защото не се гордее с тях. По-скоро би ми дал ръкописите. Неиздадените. Отхвърлените. Навярно точно те са ценните за него.

— Не искам да ходиш там — приседна съсипан баща ѝ. — Обещай ми, че няма да ходиш там.

— Не мога — каза тя.

— Забранявам ти! — изкрещя неочаквано към нея и тя подскочи.

— Ти си малолетна и си длъжна да ми се подчиниш. А ако не го направиш, ще отговаря той. Пред съда и обществото. Може да влезе и в затвора.

— Няма да го допусна. Ще се подчиня.

Тези нейни думи го довършиха, а би трябвало да е доволен. Неочаквано и за самия себе си каза: „Благодаря ти!“ и я целуна по челото. „Зная, че си разумно момиче и не приличаш по нищо на майка си.“ „Приличам — помисли си тя. — Приличам и искам и да я намеря, макар и да не зная как.“

6.

Заредиха се скучни сиви дни. Наситени с ромолене на дъжд, с отиване до училището и връщане, с подготовка на уроците, с работа в градината и кратките: „Да, татко.“ „Добре, татко!“ Но това беше привидно. Ан се топеше нощем с мечти по Артър. Представяше си го зад огромно старинно бюро, непременно с лъвски крака, взрян в екрана на лаптоп или компютър да пише следващия си роман. Дали мислеше за нея, както тя за него. Потръпваше цялата. В представите ѝ той седеше, разкопчал дънковата си риза, съсредоточен в един измислян от него свят, в който тя искаше да бъде негова героиня. Ако бе вярно, че мислите се предават и от разстояние, би трябвало в своето безсъние да улавя вълнението ѝ, да го претворява в думи, да трепти като струна, докато пише. Като под хипноза. Но дали беше така? За него тя беше само едно дете.

Стана разсеяна. Вършеше всичко като автомат и продължаваше да не противоречи на баща си, за да я остави на спокойствие.

Пръв не издържа той.

— И докога ще продължава така? Какво става с теб?

Както беше наведена над чинията и ровеше с вилица в яденето, изправи глава и го погледна с очи на бунтовница.

— Ти така пожела! — и гласът ѝ прозвуча дръзко.

— Опитвам се да не те лишавам от нещо. Да не мислиш, че ми е леко? Сам мъж с тийнейджърка.

— А какво лошо има в това от време на време да гостуваме на сър Ленард и аз да виждам лъвовете? Когато порасна той наистина ще бъде стар. И аз наистина ще се заплесвам по момчета с яhti и мотори. От какво се боиш?

— Нямам му доверие — процеди през зъби баща ѝ.

— Какво точно е направил, че го мразиш толкова?

Той само я погледна. Прехапа устни, избърса с длан потта от челото си. Отклони очи от лицето ѝ към зида и като че ли започна да го изследва. После примига:

— Някога оградата тук бе телена и се преминаваше през скърцаща портичка в имението. Докато бе жив старият Ленард, а младият се пилееше някъде по света. Така беше и като доведох тук майка ти. Разбрахме се чудесно, ти се роди, но вече се бе върнал и младият Ленард. Разказваше за местата, където е бил, за хората и животните, колко се бил разочаровал от едните и заобичал другите... Майка ти го слушаше със зяпнали уста. После... — баща ѝ преглътна, задави се, дълго кашля и като че ли загуби гласа си. Отваряше и затваряше уста, но глас не се чуваше, въпреки напрегането и него го обзе паника, а и Ан уплашено закрепця:

— Татко, какво ти става, татко? Сега ще ти донеса вода.

Ръцете ѝ трепереха неудържимо, докато напълни чашата и му я донесе. Той я изпи на един дъх и посочи с жест да му донесе още. Изпи и втората чаша, преглътна отново и се опитва отново да каже нещо.

Нямаше глас. Погледна безпомощно към Ан, която вече плачеше. Той внимателно изтри сълзите от лицето ѝ и я поведе към стаята си. От някакво чекмедже на скрина, та тя бе го преровила и него, извади някаква снимка и я подаде на Ан. Не направи опит да ѝ обясни каквото и да било, но тя разбра още преди да я погледне. На снимката беше майка ѝ. А все едно бе тя, Ан.

Загледа се отново с вълнение в красивото младо лице, което ѝ изглеждаше толкова познато. Бе осъзнала вече приликата, но се поразити отново. Бяха ѝ казвали много пъти, че е одрала кожата на майка си. Наистина я бе одрала! И това отново я уплаши! И тя ли щеше като нея да изоставя, да наранява, да загърбва най-близките си, без да я е грижа за тях и да живее живота си безхаберно и леко? Не! Не! Нямаше да постъпва като нея.

Постави снимката на масата, просто я захлупи върху дървото и погледна баща си, пребелиял, остарял изведнъж с много години, онемял и страдащ толкова дълго по нея. Закле се никога повече да не го пита, само и само да се върне гласа му сега! Той я прегърна, загали косите ѝ, притисна я по-плътено към себе си и неочаквано и за двамата проговори:

— Имам само теб. И не искам да те загубя. Заради никого.

— Няма — обеща тя.

И това бе първата ѝ лъжа, защото знаеше, че не би могла да изпълни обещанието си. Някой ден щеше да го напусне. Дали заради Артър или някой друг, щеше да го напусне заради чувство по-силно от самата нея, което ще я повлече като въртоп. Бе осъзнала, че това е естествения път в живота, някой ден децата се разделят с родителите си и продължават напред без тях. Би ли могъл да го преживее? Сам? Трябваше да го подготвя внимателно за този ден през времето, което им оставаше да са заедно. И някак спонтанно изрече:

— Би могъл да си намериш някоя? Още си млад и хубав...

— Ти това ли искаш? — погледна я и също проумя, разбра го от погледа му, че един ден неминуемо това ще се случи и за да се спаси наистина трябва да си намери някоя, на която да се опре и започне всичко отначало. А ако всичко се повтореше? Потръпна.

Ан улови тръпката му.

— Нищо на този свят не се повтаря, татко! Имаш време да се убедиш. Та аз съм вече почти на петнайсет! Ще трябва да уча, да работя, възможно е и не тук, а и да подреда живота си. Обещах ти, но едва ли дори да искам бих могла да изпълня обещанието си.

— Права си, Ан — съгласи се той с нея. — Може би ще опитам, но не зная ще мога ли. Майка ти е вътре в мен, каквото и да правя, я нося в себе си. Все още я обичам въпреки болката, която ми причини. И навярно ще я обичам до края си. След като за петнайсет години не помислих за никоя друга.

За първи път ѝ признаваше и изглеждаше вече сравнително спокоен. Но и безкрайно тъжен. Тя се притисна галювно в него.

— Огледай се и ще видиш! Потърси и ще намериш! Отърси се от спомените... Пред теб има още дълги години!

— Идва момент, когато децата съветват родителите си, но ти си още твърде малка.

— Пораснах, татко, по-бързо от връстниците си в самотата. И помъдрых по-бързо в нея.

7.

Беше решила да избяга от часа по екология като се оправдае, че не се чувства добре, за да види Артър, но преподавателката ѝ я погледна в очите и се засмя.

— Не можеш да лъжеш, Ан. Затова не опитвай. Кажы каква ти е болката. Може пък и да ти помогна.

Момичето се смути. Ева Бърн винаги се бе отнасяла към нея много добре и с разбиране, знаеше, че расте без майка. Тя вдигна лице към нея.

— Исках да се отбия при Артър и да видя лъвовете, а баща ми да не разбере. Ядосва се, защото...

— Да не си влюбена в този Артър? И за какви лъвове говориш? — не ѝ повярва тя. — Май наистина не си добре. Като свърши часа ще те отведа вкъщи. А може и да го видим тоя Артър и тия лъвове.

Баща ѝ беше още в градината, когато Ан се прибра. Не беше сама. До нея вървеше дългокрака около четирийсетгодишна смугла жена с леко дръпнати в ъгълчетата очи. Те като че ли се смееха. Баща ѝ ги видя преди още Ан да го сепне с поздрава си.

— Госпожа Бърн не вярва, че до нас живеят и се разхождат лъвове. Нали ще помолим сър Ленард да ни ги покаже?

Той се засмя и посочи високата здрава стена.

— Само този зид ни разделя от тях. Но първо ги чуйте. И после решете дали искате да ги видите.

— Аз не съм от страхливите? — засмя се жената, но се заслуша. Не минаха и десетина минути и се чу оглушителен рев, а тя каза: — Това е лъвът, нали?

Бащата на Ан само кимна, макар и малко учудено.

— Познахте.

— Не се учудвайте. Работила съм и в Африка, била съм и на сафари — и отново се засмя. — Сега ще повярвате ли, че не съм от страхливите?

— Не съм убеден само дали сър Ленард ще ни допусне в имението си.

— Ще ни допусне, татко. А сега има и малки, нали?

— Как може да си сигурна? Та той...

— На никого не е отказал!

Баща ѝ само я погледна и не добави нищо. После огледа внимателно гостенката им. Тя издържа с усмивка проучването му.

— Е, харесахте ли това, което видяхте, сър?

— Дъщеря ми забрави да ви представи.

— Ева Бърн. Преподавателката ни по екология. Останалото тя сама ще си го каже, но за нас, учениците, тя е любимата ни Ева. Всички сме влюбени в нея. И ние момичетата, не само момчетата.

— Има защо — смути се баща ѝ и побърза да влезе в къщата и се преоблече.

Озоваха се пред замъка на сър Ленард само след минути и преди Ан да удари клепалото върху металния лъв, вратата се отвори и Артър с цялото си великолепие застана пред тях. Ева ахна, Ан смръщи вежди. Артър гледаше само в нея, после вдигна очи към баща ѝ.

— Отдавна не сте идвали, а аз все ви очаквах...

— Ан иска да покаже на своята преподавателка вашите лъвове.

Тогавя той забеляза и тъмнокосата смугла жена до тях. Подаде ѝ ръка.

— Артър, просто Артър — и широко ѝ се усмихна. — Заповядайте!

Не ги поведе към градината, а към мраморното фоайе със статуите и се насочи нагоре по стълбите вляво.

— Ще ги видите отгоре, в момента си играят с малките в градината. Докато ги прибера, ще ме изчакате тук. А после ще ги видите по-отблизо — И ги остави сами в огромното фоайе на втория етаж.

— Освен в Тауер не съм влизала в друг замък. Удивително е тук — каза Ева и се доближи до прозореца, за да погледа играта долу. — Малките са чудесни и лъвът...

— Лъвицата току-що е родила, затова... — приближи и тя до прозореца, а лъвицата я усети, вдигна глава и изрева застрашително. Лъвът приближи до нея, погледна и той нагоре и остана заплеснат в

Ан. Лъвицата го цапардоса с лапа, но той не ѝ обърна внимание и продължи да гледа в Ан.

— Като че ли е влюбен в теб — засмя се Ева. — Възможно ли е животните да се влюбват в хора? Не знаех... — и се загледа в Артър, който се появи изведнъж в гръб на малката група.

Лъвчетата, три на брой веднага го заобиколиха. Лъвицата го хвана за дрехата и го повлече към лъва, който не откъсваше очи от Ан.

— Господи! — възкликна Ева, — това един ден ще породи проблем!

— Какъв? — запита Артър, неизвестно как дочул въпроса ѝ, зададен зад стъклото.

Робърт, Ан и Ева слязоха в градината. Артър бе прибрал лъвовете в леговищата им. И бе застанал до тях.

— Справяте се чудесно — каза Ева.

— Не бих искал да съм тук, докато са в градината — сподели Робърт.

Ан каза:

— В градината или в леговищата им съм убедена, че не биха ме наранили.

— Лъвът не. Но лъвицата? — въздъхна Ева. — Не съм убедена.

— Лъвът не — каза и Артър. — Но лъвицата е непредсказуема в ревността си. Така че предпочитам, когато си тук, тя да е в клетката си.

И като доказателство на думите му лъвицата се замята към решетката, оголвайки зъби към Ан. А лъвът протегна и двете си лапи през железата, мъркайки галъвно като че ли искаше да я докосне.

— Той наистина е влюбен в теб — каза Артър.

— А тя наистина е готова да те разкъса — потръпна баща ѝ. — Да си тръгваме.

— Не още — възпротивиха се и двете с Ева. — Лъвчетата са прекрасни. Те са ту при майката, ту при бащата, за да не остане обиден нито един от тях.

Чудесно ги разбират, макар и толкова малки.

— Какво ще се случи с тях? — запита Ева.

— Ще отидат в зоопарка като предишните — отвърна ѝ Артър.

Изглеждаше толкова погълнат от Ева и толкова незабелязващ Ан, че Робърт се успокои за дъщеря си и се включи в състезанието за Ева.

Те бяха на близки години, докато Артър за нея бе прекалено млад. Както бе прекалено стар за Ан. Но не грешеше ли и за двете?

— Не е ли време вече да си тръгваме?

И двете го погледнаха почти с омерзение, а Артър каза:

— Та вие току-що дойдохте. Време е за чай.

8.

Пиха чая горе в голямото мраморно фоайе, поднесен им от жена с бяло боне, която не бяха видели нито преди, нито сега, че е в замъка. Ева го пиеше бавно не откъсвайки очи от Робърт. Ан още не бе го докоснала, а Артър я изпиваше с очи вместо чая си, който стискаше в ръце. Робърт гледаше Ева, забравил да следи дъщеря си. Ева му се усмихваше. Бе ахнала при появата на Артър, но бе преценила трезво, че ако трябва да избира ще предпочете Робърт. Той беше нейният тип. Приземен и верен до гроб. Тя се бе наситила на младежи, които обещаваха всичко и при първата трудност изчезваха яко дим.

— Тревожи ме лъвицата — каза тя. — Лъвът е обсебен от Ан, а това също е тревожно. Според мен не бива да идва тук.

Артър настръхна.

— Взел съм всички мерки да не се случи нищо лошо на никого. Тия животни съм ги отгледал от късчета месо...

— И децата си отглеждаме от късчета месо, но те непрекъснато ни изненадват.

— Вие имате ли деца? — попита Артър.

— Две — отвърна Ева, — момче и момиче. И двамата ме изненадват непрекъснато.

Той замълча за дълго. И Робърт мълчеше. И Ева. Ан не издържа:

— Значи... вие не познавате децата си. Не знаете те какво искат. И какво очакват от вас — бе обърната изцяло към Ева.

— А ти знаеш ли какво искаш от баща си? — запита я тя, а Ан отвърна дръзко:

— Повече доверие, повече свобода! — и се обърна вече към баща си: — Наистина искам повече доверие и повече свобода. Вярвай ми, ще ги оправдая.

— Какво означава това? — запита я той с пресъхнало гърло.

Тя не се поколеба да му отвърне:

— Да не трябва да отговарям за всяка секунда от времето си. Да мога да отивам, където поискам. Достатъчно голяма съм. И достатъчно

отговорна.

— И как мога да бъда сигурен в това? — запита я баща ѝ. — Ти не знаеш колко клопки има по пътя на всяко младо момиче. Прекалено си неопитна.

— Прав си — съгласи се тя. — Не знам. Но как бих могла да се науча да не греша, ако не се опаря?

— Понякога това се заплаща прекалено скъпо...

— Така е — съгласи се отново тя. — Но човек се учи единствено от собствения си опит. Не от чуждия.

Ева вече се бе изправила.

— Робърт — обърна се към баща ѝ, — не злоупотребихме ли с гостоприемството на сър Ленард? И не се ли увлякохме прекалено в дискусии?

— За мен беше изключително интересно...

— Надявам се — каза Ева и погледна към Ан, която неохотно се изправи, готова да се подчини. — Тръгваме, нали?

Ан само кимна.

9.

Ева Бърн не си тръгна веднага, а се отби отново в дома им. Ан приготви вечеря за трима.

— Сложи я в градината — нареди баща ѝ.

— В градината? — изненада се Ан. — Никога не сме вечеряли там?

— Някога с майка ти...

— Аха... — не каза нищо повече и сервира вечерята там. Не бе сложила прибор и за себе си.

— Ан — скара се баща ѝ, — нали ще вечеряме и тримата?

— Не си ми казал — сопна се тя, но донесе прибор и за себе си.

— Мислех, че това е твоята преподавателка и ще ти е приятно...

— Приятно ми е...

— Мислех, че ти пожела да се заинтересувам от някоя...
Заинтересувах се... Ева Бърн ми харесва.

— Радвам се за теб, татко.

— Ти каза, че всички, и момчета и момичета сте влюбени в нея?

— И аз, татко.

— Тогава какво би имала против, че я харесвам?

— Нищо, татко. Но щом тук, на това място сте вечеряли само с мама, някак изведнъж...

— Какво?

— Не зная — смути се тя. — Не зная. Нещо ми стана изведнъж. Нещо ме улови за гърлото.

— Разбирам те — каза неочаквано и за двамата Ева и я хвана за ръката, Ан не я издърпа. — Много добре те разбирам. Но аз те обичам, Ан, почти колкото дъщеря си.

— Но нея винаги ще я обичаш повече. А аз искам...

— Зная какво искаш, да бъдеш единствена. И за баща ти, навярно и за мен. Обичам децата си, колкото и да са ме разочаровали. Обичам те и теб, но това е различно. Както ще бъде различно и когато с баща ти станем по-близки.

Тогава тя усети заплахата. Не искаше да го дели с никого.

— Но, Ан — каза баща ѝ, като че ли прочел мислите ѝ, — ти сама предложи да се сближа с някоя и сама доведе Ева. Тя ми харесва...

— Не очаквах така изведнъж...

— Така изведнъж? Петнайсет години след като майка ти си е отишла?

— Господи! — възкликна само Ан. Петнайсет години самота. Но не само за него, и за нея, когато най-много се е нуждаела от обич!

Вечерята мина в мълчание. По някое време заговориха за сър Ленард.

— Особняк, единак, не зная как още да го нарека — каза баща ѝ.

— Чаровник — с една дума обобщи Ева. — Щастлива ще е онази, която го вземе. И го отнеме от зверовете му.

— А това може да ѝ коства живота. Не мислиш ли?

Бяха забравили за Ан. Бяха уловили ръцете си. Бяха се навели един към друг за целувка, когато я зърнаха на масата до тях.

Тя се изправи и без да каже и дума, тръгна към къщата. Да, идеята бе нейна, да, тя доведе Ева Бърн в дома им, не, Ева я доведе, не повярвала на думите ѝ. Винаги я бе харесвала, но защо не се чувстваше щастлива сега? Не можеше да дели баща си с никоя? Дори с любимата си преподавателка?

Чу зад гърба си думите на Ева:

— Май трябва да сме по-внимателни. Ан ревнува.

— Но тя винаги е искала да не бъда сам! — отвърна баща ѝ и беше прав.

Наистина бе искала никога да не е повече сам, но сега не можеше да го понесе, когато най-сетне бе открил жената, с която да не бъде повече самотен.

10.

Ан спа лошо. Цяла нощ лъвовете виеха. Имаше чувството, че ще прескочат стената и ще се озоват до леглото ѝ. По някое време скочи и се придвижи в тъмницата към кухнята, за да си налее чаша вода. Сблъска се в мрака с някого и изкрещя от ужас. Лампата неочаквано светна, беше баща ѝ също с чаша вода в ръката.

— И тебе ли те събудиха лъвовете?

— Кого друг още събудиха? — запита Ан.

— Освен мен и теб друг няма в къщата.

— Не съм чула кога си е тръгнала госпожа Бърн.

— Ако те е страх, ела да се гушнеш при мене.

— Все още е възможно, нали?

— Все още? Да. Но не беше ли ти, която пожела...

— Не очаквах нещата да се развият толкова бързо. Ти я хареса, нали? А и тя теб. Нали?

— Имаш ли нещо против? Ти също я харесваш...

— Да.

— Тогава?

Ан неопределено повдигна рамене и тръгна към стаята на баща си. Първа се сви в леглото му и отметна завивката за него.

— Хайде, татенце, докато все още сме само двамата. Обичам те!

— И аз те обичам. Сега заспивай.

Когато Ан се събуди, той вече работеше в градината. Тя нахлузи дънките си и изтича при него. Той я погледна замислено.

— Вчера Ева даде интересни идеи. Мисля да я послушам. Баща ѝ е бил градинар и тя самата разбира.

— Аз също — каза Ан. — И моят баща е градинар — засмя се тя. — Не си забравил, нали?

Той набързо ѝ обясни, че могат да засеят и алеята край зида.

— Та там дори трева не расте — изненада се Ан.

— Но има зеленчуци, които най-добре виреят на сянка. Не си ли съгласна? А и някои от подправките, като босилека, джоджена и

други...

— Щом госпожа Бърн казва...

— Но нали я харесваше, Ан?

— Пак я харесвам...

— Ти ме посъветва да не оставам сам. Бях повече от петнайсет години.

— И за петнайсет минути, успя да забравиш за мама?

— Господи! — почти изкрещя от болка. — Не съм я забравил и не мога да я забравя след всичко, което ми причини.

— Какво толкова ти е причинила на теб? На мен да, но на теб?

— И аз бях изоставен, не само ти!

— Един мъж се изоставя по-лесно, едно дете... много по-трудно.

— Когато имаш всичко и го загубиш, е по-трудно, отколкото да го нямаш и да го загубиш. Ти просто не знаеш какво точно си загубила.

Ан не каза нищо. Просто въздъхна. Въздишката преряза баща ѝ на две.

— Тя беше романтичка. Кръсти те Ан на Ан Болейн. След като я бях отвел в Тауер и ѝ показах дръвника и сабята, с която е била посечена. Бях против решението ѝ, тя настоя и отстъпих. Харесвам името Ан, но не и Болейн. Не исках да имаш нейната съдба.

— Хенри Осми отдавна е мъртъв...

— И за него ли знаеш?

— Учихме го по история. Ако аз някога трябваше сама да избирам името си, бих се нарекла Елизабет.

— И тя е имала нещастно детство.

— И нещастна младост. Никога не си е позволила да бъде с някого, но е създавала една велика Англия.

— Това ли искаш за себе си?

— Искам да обичам и да бъда обичана, макар и за кратко. Така че не съжалявам, че съм Ан. Навярно и мама е искала същото за себе си. Ти... обичал ли си я? Носил ли си я някога на ръце? Подарявал ли си ѝ някога цветя. Обещавал ли си ѝ някога цял живот да си ѝ верен? Едва ли? Навярно израстването на твоите зеленчуци за теб е било по-важно. Не е ли било така? Честно? И не романите на младия Ленард са я объркали... Честно? Както сега те въодушевяха идеите на моята преподавателка. Тя е по-близо до теб, отколкото е била мама. И затова ще бъдеш щастлив с нея. Тя обича растенията и животните, може да

им се отдаде, както и ти. Не я влече романтиката, а е и красива и по нищо не прилича на мама. И няма с нищо да ти напомня за нея.

Баща ѝ мълчеше. По челото му бяха избили капки пот. Избърса ги с длан и после, най-после погледна към дъщеря си.

— Дръпна ми цяла реч, ама май си права. И защо ли толкова години се сърдих на майка ти, а вината не е била само нейна.

— Признай си, ще ти олекне. И ще можеш да ѝ простиш. А и на сър Ленард ще можеш да простиш. Аз наистина го харесвам. И някой ден, когато порасна...

— Замълчи, тъкмо се размекнах и ти ме връщаш към гнева. Какво толкова ти харесва в него?

— Това, че опитомява диви животни, защото не е успявал да опитомява хора. Нито мъже, нито жени. Оpozнал любовта на животните, той все още не я е открил сред хората. Но ще я открие.

— Навярно при теб? Възможно е в началото, но после разликата във възрастта... ще му изиграе лоша шега. Все още си дете и не разбираш...

— Не забравяй, че израснах по-бързо от връстниците си. И петнайсет години не са малко.

Баща ѝ се наведе отново към растенията, бегло поглеждайки часовника си.

— Трябва да побързам с обирването. По това време съм вече при семейство Патсън. Не бива да закъснявам.

— Ще ти помогна, не се тревожи! — каза Ан и също се приведе, за да откъсва внимателно краставиците и доматиите, тиквичките и патладжаните, чушките и аспержите. — Да отбирам ли и от подправките?

— И от тях — каза баща ѝ. — От босилека и девесила до магданоза и копъра.

— Татко — изправи се внезапно тя, — смяташ ли, че Ева е добър избор за теб?

— Харесвам я — призна баща ѝ, — но все още не я познавам добре. Ти... добре ли я познаваш?

— Тя е прекрасна преподавателка. И прекрасен човек. Добре я познавам, но не познавах майка си, а ти петнайсет години ѝ остана верен. Защо?

— Просто я обичах. А знае ли човек защо обича?

— Би трябвало да знае.
— Явно си много, много млада. И още нищо не разбираш!
— Но поне се опитвам — нацупи се Ан. — Не можеш да
отречеш.

11.

— Господи! — изкрещя баща ѝ и спря по средата на платното. — Това беше тя! Господи!

— Татко, давай. Жълто е!

— Беше тя!

Ан почти насила го извлече на тротоара. И едва тогава зададе въпроса си:

— Коя?

— Майка ти — каза протичко той, разтресен целия като че ли бе видял призрак.

— Мама? — не повярва Ан и се огледа. Не видя никого. — Къде? Преди секунди? Кога?

— Изчезна... А е възможно и да съм се припознал идваше бавно на себе си, но все още трепереше и бе бял като платно. Дори устните му трепереха и бяха пребелели.

— Татко, бълнуваш ли? Или...?

— Беше. Ето там, на ъгъла. Но вече я няма. Както я няма и в живота ни.

— Сега имаш Ева.

— Ева? А, да. Твоята преподавателка по екология. Прекрасната Ева.

— А не е ли?

— Прекрасна е, но все още обичам майка ти. И не мога да я подменя с никоя. Не мога.

— Ти вече си женен за Ева. Ти я прие. Аз я приех. Така че... Осъзнай се!

— Осъзнава ли се човек, когато обича?

Ан се огледа. Все още бяха далеч от дома им. И щеше да се опита да вразуми баща си. Да седне да пие кафе някъде с него. Да има време да поговорят. За всичко. И за Ева, и за Артър. Защото тя бе продължила да ходи тайно в дома му, а понякога и с Ева, много рядко и

с Ева, и с баща си. За да гледат лъвовете, а всъщност Ан гледаше единствено Артър. Ева я разбираше:

— Това първата любов ли ти е? Не намираш ли, че е малко старичък за теб. Та ти си едва на шестнайсет!

— Достатъчно голяма, а приближавам и седемнайсетата — засмиваше се Ан.

— Е, не точно — засмиваше се и Ева. — По ти приляга да обичаш двайсет годишен младеж.

— Може би, но аз обичам Артър.

— Баща ти би полудял, ако го чуе.

— Вече го е чувал, но не е повярвал. А аз наистина обичам Артър. Още от съвсем невръстна. Още от мига, когато го видях.

Ева все още се заблуждаваше, че може да ѝ повлияе. Както и Ан се самозаблуждаваше, че може да повлияе на баща си.

— Татко — подхвана го тя в първото кафене, в което спряха. — Ева те обича. Ако не ѝ отговориш със същото, тя няма да издържи и ще си отиде. Добре ли ме чу?

— Нейна воля...

— Искаш да кажеш, че не ти пука?

Той само кимна. Прекалено леко и сдържано. Ан побесня.

— Пука ти и още как! — изкрещя тя.

— Не викай — хвана ръката ѝ той и я погледна право в очите.

— Ще викам — каза Ан тихо, толкова тихо, че едвам я чу. — Защото тя те обича, а ти се оставяш да бъдеш обичан. Един ден Ева ще го разбере. Не би го понесла и ще те напусне — повтори, би го и потретила само думите да докоснат съзнанието му. Бетонираното му съзнание, което отказваше да поеме каквото и да било.

— От кога стана такава всезнайка?

— Самотата ме научи на много неща.

— Вече не си сама. С Ева сте непрекъснато заедно.

— Но тя иска непрекъснато да е заедно с теб. Затова ти помага в градината. И то... ползотворно.

— Явно баща ѝ е бил добър градинар.

— А тя го е обичала много — допълни Ан.

— Колкото ти мен?

— Понякога те мразя...

— А не знаеш ли, че между любовта и омразата има само една крачка?

Ан не му отвърна нищо, а погледна часовника си и скочи.

— Да се прибираме. Ева ни чака.

— Хубаво е, когато някой те чака у дома.

— Ще трябва да внимаваш, защото аз някой ден ще излетя към света. И ако загубиш Ева, оставаш отново сам. Замисли се най-сетне!

— Зная и те чух добре. Нека да купим цветя за тази, която ни обича и двамата — и тръгна забързано, а Ан остана неподвижна, невярвала на ушите си.

12.

Цветя? Ева едва не се разплака. Пое ги грижливо от ръцете на мъжа си и погледна към Ан въпросително. Твоя идея е, нали? Тя отрицателно поклати глава. Цветята, които подреди внимателно във вазите, толкова я размекнаха, че за нула време им приготви най-вкусната вечеря.

— Никога не съм ял по-вкусно ядене — надигна се баща ѝ от стола и целуна Ева, а тя се засмя.

— Прави са хората като казват, че любовта на мъжа минава през стомаха.

Тази вечер те се оттеглиха набързо в спалнята си, а Ан излезе в градината. Бе изумително тихо. Навярно лъвовете спяха, а Артър работеше в кабинета си, който все още не ѝ бе показал. Представи си отново старинното огромно бюро с лъвски крака, светещият екран на лаптопа му, реденето на изреченията едно след друго, бързо, красиво като самата любовна история, която бързаше да завърши, за да започне следващата. Ан се отпусна в хамака, вързан между двете дървета и впери поглед в звездите. Коя ли беше нейната звезда? А на Артър? И кога най-сетне щяха да бъдат заедно? Момичетата от класа ѝ вече се бяха любили. Джудит непрекъснато ѝ доверяваше своята интимност с Марк. А тя трябваше да стане пълнолетна. Само след някакви си месеци.

И най-сетне щеше да е свободна от опеката на баща си. Вярно, че хватката му се бе разхлабила, откакто го събра с Ева, но пак не я изпускаше от очи. Размечта се за времето, в което, без да се крие и без да е придружавана от никого ще удря клепалото върху вратата на замъка, тя ще се отваря и Артър ще я пренесе усмихнат в дома си. Навярно спеше в легло с балдахин. Виждаше ръката, която го отмята, за да я положи върху атлазените завивки. Тази ръка с пръстен върху безименния пръст, с огромен червен рубин, започваше да я гали. Залюляваше се в хамака и се унасяше, сладостни тръпки хукваха по кожата ѝ. Допирът на вятъра го приемаше като допира на пръстите му.

Дори усещаше хлад от допира на пръстена му. Искаше да улови ръката му и я притисне до сърцето си. Осъзнаваше се, все още бе на седемнайсет, все още Артър бе само в мечтите ѝ, а времето течеше толкова бавно.

Но щеше да порасне. Още малко, още съвсем малко. Някакви си месеци... Може би най-дългите в живота ѝ.

Бе заспала и я събуди мощен, призивен рев. Имаше чувството, че лъвът е на крачка от нея. Вцепени се от ужас. Тъмнината бе непрогледна, изпаднала в паника, Ан не можеше дори да помръдне. Неочаквано чу гласа на Артър и оживя, кръвта, гореща и силна, потече във вените ѝ.

— Тихо, Рекс! Тихо! — и после запита: — Има ли някой зад зида в градината? Ан, ти си, нали?

В първия миг Ан се усети спасена, но все още нямаше глас да отвърне. Във втория си пое дълбоко дъх, но все още нямаше глас.

Артър отново се обади:

— Рекс надушва някого в градината. Много е развълнуван. Нали си ти, Ан? Не бой се. Зидът е достатъчно висок и здрав. Няма как да го прескочи.

Най-сетне тя проговори:

— Имах чувството, че е на крачка от мен. Направо примрях от ужас.

— Веднага те усети и изрева от радост. И не би те наранил, дори да е до теб. Някой ден заедно ще влезем в бърлогата му. И сама ще се убедиш.

— Така ли реве, когато е радостен? Мислех, че мърка като котка.

— Така поздравява приятелите си. Страшен е, ако надуши враг. Най-добре е да не го чуеш никога. Но какво правиш по това време навън?

— Не ми се спеше. Излязох за малко и съм заспала в хамака.

— Кога ще те видя? — лъвът бе притихнал и всяка дума се чуваше ясно в кристалния въздух. — Много време не си идвала.

— Ако Ева е свободна утре, ще дойдем.

— С Рекс ще те чакаме.

— Без Рекс — почти изпищя във фалцет, а лъвът предупредително изръмжа и Ан добави: — Е, добре. С Рекс... Но няма

да влизам в бърлогата му. Още не. Не съм готова, а не съм и убедена, че и той е готов.

— Той едва не ти се разсърди, че го игнорира. До утре. Прибери се първа, защото той няма да помръдне, докато си в градината.

Ан направо изтича в къщата, захлопна вратата, заключи, сложи и резето и придърпа един шкаф да я затисне.

— Какво правиш, Ан? — сепна я гласът на баща ѝ от втората площадка на стълбището. — Ще ни подлудят тия лъвове с рева си, но не се бой. Виж, Ева спи като агънце. Опитай и ти.

Да опита? След това, което чу?

Изкачи се в стаята си, заключи и своята врата, затисна я и нея със скрина за дрехи, провери прозорците дали са залостени, придърпа пердетата и легна като обречена в леглото си. Не мигна, докато не се зазори. И спа някъде до обяд. Ева се бе върнала от училището и Ан се разбуди от тревогата в гласа ѝ: да не е болна, вече разпитваше баща ѝ. И се озова почти светкавично пред заключената врата на стаята ѝ.

— Ан? Да не си болна, Ан? Отвори ми! Обещах на сър Ленард... Знаеше какво му е обещала и скочи веднага.

13.

Както винаги ги посрещна на вратата, преди да ударят клепалото.

— Свести ли се от снощи? — засмя се Артър, обърнат изцяло към Ан.

— Какво е ставало снощи? — запита Ева, обърнала се и тя към Ан, но с укор в гласа.

— Нека ти каже и сама...

— Бях заспала в хамака, когато лъвът направо изрева в ухото ми...

— ... но от другата страна на зида.

— Изплаших се, направо се вцепених.

— Но би трябвало да си свикнала? Мислех, че още от малка...

— Когато си вътре, звучи различно. И винаги съм тичала при татко разтреперана цялата.

— Не бива да те е страх. Сега ще слезем долу.

— В подземията? — дръпна се изплашено назад Ан, а Артър се засмя.

— В парка, скъпа. През деня са затворени, само нощем ги пускам и съм винаги с тях. Не че нещо ще се случи, но предпочитам да са под наблюдение. Все пак са... животни.

— Значи все пак допускаш...

— Не допускам.

— И все пак да са под наблюдение.

В парка лъвовете ги наблюдаваха спокойно зад решетките. Мъжкият стана, прозина се срещу Ан, протегна и двете си лапи през железата като че ли искаше да се здрависа с нея.

— Не бързай, приятелю, дамата още не е готова за поздрава ти.

— И никога няма да бъде готова — каза Ан, докато Ева пристъпи до Артър и вече протягаше ръка, която Артър набързо придърпа назад.

— Не си играй, момиче! Ще останеш без ръка.

— И Ан ли, ако протегне своята?

— Не зная. Рекс е влюбен в нея, но не бих рискувал да пробваме.

— Аз съвсем не бих рискувала — гледаше Ан в премрежените очи на лъва, които не се отлепаха от нея.

Артър ги остави сами под огромните дървета, за да влезе при лъвовете.

— Кога ли няма да излезе от там? — неочаквано каза Ева, а Ан се разтрепера цялата. — Лъвицата изглежда доста агресивна.

— Моля те, не говори така. Та той ги е отгледал от съвсем малки! — но продължи да трепери и Ева я притисна до себе си.

Артър погали първо лъвицата и тя като куче близна благодарно ръката му. Както я бе прегърнал през врата, пристъпиха заедно към мъжкия, той не отклони очи от Ан. Женската изръмжа сърдито, той удари с опашка по земята да не му досажда. Тя го докосна с лапа, сега вече и той изръмжа, но не престана да гледа в Ан.

— Рекс! — строго се обади Артър. — Не пренебрегвай Алма! — Лъвицата изчака секунда и вече ядосана цапардоса силно с лапа лъва. Той отново само изръмжа и зад решетките Артър направи знак към двете да се приберат в замъка.

Ева я поведе навътре, а лъвът се заразхожда нервно напред и назад в затвореното пространство. След малко при тях дойде и Артър.

— Разбирам ги и двамата. Рекс е полудял по Ан, а Алма ще му издере очите от ревност. — Обърна се към Ан. — По цял ден седи до решетките и гледа към зида. Чака те, дори не се храни. Усеца те, когато си в градината и те вика с оня свой рев, който така те бе уплашил. — Той затвори и металната врата, която свързваше замъка с парка. — Ще се качим горе, а тях ще ги пусна да се разходят, дано това да ги успокои.

Вече от горния етаж Артър натисна някакво копче и двете видяха как решетките започваха да се вдигат бавно от земята. Когато отворът стана достатъчно широк първа се измъкна лъвицата, след нея тържествено се измъкна и лъва, но не хукна, просто се протегна и хвърли поглед нагоре към прозореца, от който ги наблюдаваха и приседна като паж долу. Лъвицата закръжи около него като стесняваше кръговете си, съвсем го доближи, притисна го отляво, мина от другата му страна, затъркаля се предизвикателно, а Артър се засмя.

— Ненаситна е милата.

Ан се дръпна навътре почервеняла цялата. Много от нейните съученички имаха вече любовници и тя разбра за какво говори. Ева се

обади:

— Май е вече време да си тръгваме. Трябва да помогна на Робърт, докато е още светло. Еко зеленчуците искат много грижи.

— Има ли пазар за тях? — заинтересува се Артър и Ан учудено го погледна. Нима той ядеше друго, освен месо?

Ева се засмя.

— Ще ти донеса, за да видиш какво качество са. Клиентите на Робърт не го изоставят, въпреки че повишихме цените. — Повдигна рамене. — Трябва да се живее, нали?

Вече на вратата към улицата Ева се обърна към Артър.

— Някой ден ще ни разкажеш и на двете що за жена е била майката на Ан, та той и до днес не я е забравил. За да зная как да се преборя с нея.

Артър я погледна замислено, после погледна и Ан.

— Вие сте много различни. Не само външно, а и като характери.

— А ако ти трябваше да избираш?

— Честно?

— Честно.

— Аз — бавно каза Артър, — не съм еталон за нищо. Като че ли все още съм в седемнайсети век. Самотник съм, цивилизацията ме плаши, не ме блазнят коли и партита. Единственото съвременно нещо в тоя замък, е лаптопът в кабинета ми.

— Но след като си толкова откъснат от съвременния живот и проблемите в него, как можеш да пишеш романите си?

— Те са бягство точно от тази действителност, от която всички като че ли искаме да избягаме, но не си признаваме един на друг, а и са за любовта, която търсим цял живот, понякога я намираме и се разминаваме с нея, много рядко я разпознаваме, най-често я пренебрегваме като нараняваме другите.

— Ти... наранил ли си някоя?

Артър се засмя.

— Много питаш, Ева, а и много се забавихте. Робърт ще се сърди на мен.

— Не ми отговори!

— Начинът ми на живот е моят отговор — и побърза да им каже довиждане и да се затича нагоре по стълбите.

— Странен човек — поклати глава Ева и погледна Ан. — Все още ли си мечтаеш да се омъжиш за него? — Тъй като Ан не каза нищо, тя обобщи: — Ще ти мине.

14.

Нямаше как да ѝ мине.

Живееше прекалено изолирано, от къщи в училището, от училището вкъщи. Не се сближаваше с момичетата, които вече бяха пробвали всичко — и секса, и наркотиците и какво ли още не. Не се сближаваше и с момчетата, струваха ѝ се недорасли, все още глупави и не знаещи какво искат. Понякога се прибираше с Ева, понякога сама и тогава винаги минаваше покрай замъка с тайната надежда да срещне Артър.

Не го срещаше, защото и той живееше твърде изолирано. И също като нея или тя като него не търсеше нови познанства, не поддържаше приятелства, насищаше самотата си с идеи за любов, изневяра и предателства, които запечатваше в страниците на романите си. Още не бе чела нито един от тях, усетила нежеланието му да го прави. Баща ѝ се тревожеше напразно, че ще посегне към тях, Ева ѝ се караше не заради тях, а заради усамотяването ѝ.

— Да не си решила да ставаш монахиня? Има и свестни момичета в класа ти. Елза, Джули, Рони. Да изброявам ли още?

Ан се засмиваше.

— Ти си ми достатъчна.

— Аз съм на четирийсет и три, нужна ти е приятелка на твоите години.

— Твоето приятелство ми стига. Ти за мен си и по голяма сестра, съветница, нещо като майка и преподавателка, с теб споделям всичко.

— На твоите години вече на няколко пъти се бях влюбвала.

— На мен ми стига веднъж.

— Та той почти ми е връстник. Направо старец. Може да ти е баща.

Ан не отвърщаше нищо. Заговаряше за уроците или времето, бягаше съвсем встрани от думите ѝ, връщаше я към любимата ѝ тема — екологията или какво ново е научила от интернет.

— Ти прекалено рядко влизаш в него.

— Защото няколко пъти се натъкнах на неточности, а и ми се струва, че познанията ми от там са твърде повърхностни. Не отричам ползата от него, но не може да не признаеш, че и вредата не е малка.

— Какво имаш предвид?

— Ами тия порно сайтове? Ами това, че можеш да научиш много неща за всекиго? Къде отива тайнствеността на един живот, който можеш да си измислиш, вместо да четеш за него?

Ева се размиваше.

— Пак опряхме до Артър. Него и жълтата преса го дебне и тъй като не го е уличила в нищо, си измисля какво ли не. В днешно време не се живее така и затова той се превръща в прицел.

— Човекът си гледа дивите животни и си пише книгите. Защо не го оставят на мира.

— Защото още не са надушили псевдонима, под който ги пише. Но ти навярно го знаеш?

— Не — отсече рязко тя. — И не искам да го знам.

— Виж ти! — учуди се Ева. Но в дома им побърза да се преоблече, да сложи ръкавиците и да потъне в градината.

Приведена вече до баща ѝ, навярно му казваше:

— Тази твоя дъщеря ме тревожи...

— Защо? — навярно се изненадваше той. — Момичето е прибрано, вярно, саможива е, но е расла без майка, затова. Това, че ти си тук ѝ се отразява добре. А на мен още по-добре. Не зная какво бихме правили без теб.

— Оживели сте и без мен цели петнайсет години!

— Не беше живот — навярно ѝ отвърщаше и се усмихваше, — а оцеляване.

Оцеляване? Това ли беше оцеляването? Да се затвориш в черупката си? В дома си като в крепост? Да срещаш само хората, които няма как да не срещнеш? Да игнорираш света, докато някое бедствие не ти напомни, че и ти си част от него?

15.

И на нея ѝ напомни...

Някакъв смахнат бе застрелял десетина от съучениците ѝ и после се бе самоубил. В двора на гимназията. И тя би могла да бъде една от тях, ако бе излязла навън, но тя си остана в класната стая, за да чете и изстрелите така я шокираха, че не разбра нищо от суматохата, но видя падащите едно след друго тела, разбягалите се встрани, изскочилата ужасена Ева и другите им преподаватели да попречат на стрелбата, която изведнъж затихна, виковете за помощ, пристигащите линейки, като че ли пред очите ѝ се бе разиграл някакъв екшън.

И тя трябваше да помогне.

Изтича навън, приближи до Ева, приведена над някакво тяло, което се опитваше да обърне. И успя.

— Джудит! — изкрещя Ан, надникнала в ужасените широко отворени мъртви очи на момичето.

Ева я прегърна.

— Господи! Така се боях да не си една от тях.

Ан не можеше да откъсне поглед от ужаса в мъртвите очи на Джудит. Тя неудържимо се тресеше в прегръдката на Ева, която се опитваше да я изтръгне от мястото ѝ и да се отдалечат заедно вътре в сградата. Освен линейките пристигаха и полицейски коли. Полицаяте помолиха всички да се приберат и да не си тръгнат, докато не бъдат разпитани. В класните стаи преподаватели и ученици все още не идваха на себе си. Повечето плачеха, чуваха се хлипания и възклицания. По-спокойните прилепиха лица към стъклата, а зад оградата на училището се трупаха разтревожени родители, чули по телевизията за разигралата се трагедия. Още не се знаеха имената на мъртвите. Бяха простреляни пет момичета и четири момчета, само едно от момчетата даваше признаци на живот и бе откарано първо към някоя болница.

След половин час в двора на училището останаха само полицаите и следователите.

Разпитът започна от преподавателите в стаята на директора. Върху огромното му бюро бяха подредени снимките на пострадалите. Още не знаеха точно кои са те, учениците се оглеждаха и констатираха кои от класа им ги няма, но не можеха да коментират, някои бяха успели да избягат, други да се скрият по мазета и зали. В учебната зала на Ан, освен Ева имаше дванайсет ученика от общо двайсет. Ева отбеляза отсъстващите, освен за Джудит, която бе видяла мъртва, за другите не знаеше нищо. Чакаше да бъде повикана, все още притиснала хлипащата Ан към себе си. Тя продължаваше да се тресе неудържимо. В стаята влезе млада лекарка и раздаде на всички успокоителни, които изпиха в нейно присъствие, а тя продължи към другите шокирани по другите стаи.

Ан започна леко да се отпуска. Първо спря треперенето. Сълзите ѝ продължаваха да текат, но хлипанията престанаха. Ева не я пусна, докато не я повикаха и нея горе. Замести я другата преподавателка и тя в шок, без да може да произнесе и дума.

Ан зачака завръщането на Ева с вперени във вратата очи. Когато след половин час се появи, момичето изтича към нея. Ева отново я прегърна и вдигна поглед към другите.

— От вашия клас е пострадала само Джудит.

— Мъртва ли е? — осмели се да запита тихо една от приятелките ѝ.

Ева мълчаливо кимна и се разнесоха писъците на повечето. Само Ан не пищеше, но все още пред нея бяха ужасените широко отворени мъртви очи на Джудит. Бе сигурна, че никога няма да ги забрави, че ще я преследват през целия ѝ живот. Стисна зъби, за да не завие от болка, Ева започна да гали косите ѝ.

Пред оградата продължаваха да чакат разтреперани от ужас родители.

— Надявам се Робърт да не е между тях!

— Може да е чул, нищо че не гледа телевизия. Радиото в колата му винаги е пуснато. Така че...

Ан се измъкна от прегръдката на Ева и се залепи за прозореца. Зад оградата се бяха струпали мъже и жени, които молеха патрулиращия полицаи да им даде информация за децата им. Той само повдигаше рамене и навярно мърмореше, аз не знам, ще изчакате директора.

— Всеки момент директорът ще излезе и ще даде изявление. Всички са идентифицирани — приближи до прозореца и Ева, а след нея се струпаха и другите и зачакаха.

Директорът излезе блед като смъртник. Приближи бавно към оградата. Не поглеждаше към никого и сякаш носеше тежка раница на гърба си. Спря до полицая, взе от ръцете му високоговорителя. От вратата на училището изскочи и младата лекарка, а всички прозорци изведнъж зейнаха отворени и учениците замахаха с ръце от тях към скупчилата се притихнала тълпа.

— Вие знаете какво се случи, а аз зная какво очаквате от мен, но не трябваше да допуснем грешка — извади от джоба си сгънат на четири лист и започна бавно и ясно да чете имената. Осем майки се свлякоха на тротоара, а лекарката тичаше към тях. Една от жените крещеше:

— В коя болница е детето ми? В коя?

— В свети Лазар... Там са и... другите — директорът не успя да каже мъртвите.

Жената разцепи тълпата и хукна към една от колите. След нея с мъка я догонваше един мъж, бащата на момичето. Колата изфорсира между паркиралите други коли, без да ги докосне и изчезна зад завоя.

Всички изведнъж се разбързаха и хукнаха кой към трамвайната спирка, кой към колата си. Само един от мъжете запита:

— А оня изверг... и той ли е там? Бих го нарязал на парчета.

— Това няма да върне децата ни — каза някой през рамо.

16.

Ева и Ан се прибраха смазани. Робърт веднага усети, че нещо ужасно се е случило и веднага влезе след тях в къщата, свали ръкавиците си и седна на най-близкия стол.

— А сега разкажи!

Ан заплака и покри лицето си с ръце. Ева не знаеше как да започне.

— Явно не си слушал радио, иначе щеше да знаеш.

— Какво щях да знам?

И тя му разказа за престрелката, а той започна да се надига бавно и ожесточено от стола си.

— И къде е сега този изверг? — стисна ръцете си в юмруци.

— Самоуби се.

— След като е убил девет деца?

— Едното момиче може би ще го спасят.

— И всичко това пред очите на другите? Ан, ти...

— Не я питай! Изтича да ми помогне. Тъкмо обръщах мъртвата Джудит...

Ан скочи и изтича на улицата. Единственото място, където искаше да бъде сега, бе при Артър. И нея можеше да я няма. Също като Джудит. Утре някой друг идиот можеше да ѝ види сметката. По същия нелеп начин. Джудит поне бе познала любовта. Бе толкова щастлива с нейния Марк. Смяташе като завърши да се омъжи за него и да имат куп деца. А тя самата какво бе изпитала? И защо? Само мъка по майката, която не познаваше. Само опеката на баща си. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Не можеше да чака повече. Не искаше да чака повече! Тя с мъка улови клепалото и започна трескаво да чука по бронзовия лъв. Животът беше толкова кратък! И така непредсказуем! Защо се бе случило всичко това? Защо? Защо? Защо? Отвори ми, Артър!

Може би го нямаше? Може би бе зает? Може би бе потънал в писането на любовните си романи? Пише ги, вместо да ги изживява!

Тя искаше да усети любовта, своята любов към него. А и неговата! Присви се до вратата на каменното стъпало и покри лицето си, а сълзите се стичаха между пръстите ѝ. Виждаше отново широко отворените ужасени очи на Джудит!

— Артър, обичам те! — на глас ли го каза и кога той най-сетне се бе появил до нея и ѝ помагаше да се изправи. После я прегърна, разтри раменете ѝ, избърса с длан сълзите ѝ, повдигна брадичката ѝ нагоре и ѝ се усмихна:

— Какво се е случило, дете?

— Не съм дете! Не виждаш ли? Почти на осемнайсет! А утре може и да ме няма.

Той огледа внимателно улицата, преди да каже:

— По-добре е да влезем вътре и да ми разкажеш.

— Ти не слушаш ли радио? Не гледаш ли телевизия? Не си ли от този свят? Не мога да разказвам за това? Къде ти е телевизорът?

Введе я в дневната. Включи някаква програма за новини. Съобщаваха за обир на банка, после за някаква тежка катастрофа с четирима загинали и най-сетне заговориха за училището ѝ, показаха убитите ѝ съученици, прострелялият се убиец, дадоха интервюта на родители. Между снимките тя видя и снимката на Джудит. Една от интервюираните беше майка ѝ, лицето ѝ бе неузнаваемо, на снимката Джудит се смееше до Марк, а майка ѝ разказваше как се притеснявала, че има приятел, че закъснява с него, дори се скарахме сутринта с нея заради него, а за последен път съм я видяла жива. По-добре е било наистина да отсъства от училище и да бъде сега жива на екскурзията с него, а аз насила я принудих да отива в клас, без да зная, че я пращам към смъртта. Мислех, че училището е най-сигурното място за едно осемнайсетгодишно момиче, а какво се оказва? Че децата ни не са защитени! Не мога да си простя. На екрана се появи един от бащите и обяви властите в безхаберие. Тоя би трябвало да е в лудница, а не на свобода, къде е охраната на училищата, как ще ги пускаме да се учат от тук нататък, всеки път ли ще треперим за живота им? Събитието се превръщаше в политика, Ан вече не гледаше и не слушаше, приседнал до нея Артър бе притиснал ръката ѝ между своите. Внезапно екранът потъмня, бе го изключил.

— Достатъчно! — и въздъхна. — Искаш ли да видиш лъвовете? Те знаят, че си тук. Усетили са те. Усетили са и тревогата ти.

Тя се поколеба.

— Искам да бъда само с теб! Искам да ме целунеш — и вдигна към него мокрото си от сълзи лице.

Той се приведе към него. Докосна с устни очите ѝ, после мокрите ѝ страни, изхапаните ѝ мокри от сълзи устни.

— Добре овкусени — засмя се той.

Тя повтори:

— Искам да ме целунеш, както се целува жена, а не разплакано дете.

— Баща ти знае ли къде си?

— Не знае и не ме е грижа.

— Може би се тревожи за теб?

— Може би...

— Ан...

— Да, Артър?

— Случилото се днес е ужасно, но ще позвъня на баща ти, че си тук.

— Моля те, недей! Искам да бъда с теб! Както една жена с един мъж!

— Още не си пълнолетна.

— А когато стана, може да не съм жива. Джудит също не беше пълнолетна, но се любеше с Марк. Няма да си отида от тоя свят, без да съм познала любовта.

— Няма да си отидеш от света...

— И Джудит е смятала, че няма да си отиде, но я уби един луд. Може утре да ме срещне мен.

— Той е мъртъв...

— Но не е единственият, нали?

Артър замълча, бе се уморил да спори. Извади джиесема си и набра номера на баща ѝ.

— Моля те, недей! — приплака Ан.

Той само я погледна, без да каже нищо.

— Робърт, Ан е тук. Не се безпокой, правя всичко възможно да я успокоя.

— Господи! Добре, че се обади, къде ли не я търсихме! Полудях след днешния стрес, а и Ева...

— Ан все още е в шок. Бъдете внимателни с нея!

— Ти ли ще я доведеш или ние да дойдем?

— Аз — каза Артър, — и не веднага.

— Добре — съгласи се Робърт. — Имам ти доверие. А и Ева също.

Ан бе слушала внимателно разговора им. В тишината се бе открил ясно и гласа на баща ѝ. Имал му доверие? Откога? Припомняше си всичките обиди, които бе чула по негов адрес. Тя неочаквано се засмя и Артър се сепна.

— Ан?

— Имал ти доверие?

— Нима съм злоупотребил с него? Някога?

— Никога с мен. Но може би с...

— Майка ти? — и млъкна изведнъж.

— Злоупотребил ли си? — застана тя пред него, вперила очи в очите му.

Той издържа погледа ѝ и отрече.

— Тя наистина харесваше любовните ми романи и си падаше по мен, но аз я убеждавах, че са пълни глупости и ги правя само за пари. Че си има щампа, която следвам. Че не е истинско изкуство, а тя не ми вярваше. Че истинските ми романи са все още неиздадени и лежат в чекмеджетата. Не пожела да ги види, нарече ме лъжец, а аз бях просто създател на илюзии. Но все още не знаех, че носят вреда на такива като нея, отегчени домакини, лишени от романтика, а и нямаше как да не ги пиша, заради лапането на ония красавци, които добре познаваш.

— Артър, а ако престанеш да ги пишеш?

— Не мога? Правя ги с удоволствие. Андерсен цял живот е писал исторически романи, които ние не познаваме, а е писал несериозно, но с удоволствие приказките си, познати на целия свят. И омагьосващи деца и възрастни. Времето единствено отсява зърното от плевата.

— Мога ли да ги прочета и аз? Майка ми навярно не е била глупачка.

— А може би е била. Да напусне дете като...

А тя добави в мислите си „и мъж като Робърт“. Толкова скучен, толкова предсказуем. Но Ан го обичаше такъв, какъвто е. И Ева го обичаше. Такъв, какъвто е.

17.

Баща ѝ долетя заедно с Ева в замъка на Артър и без да каже и дума, я притисна към себе си, а пресъхналите ѝ сълзи отново потекоха и намокриха ризата му. Ева не се сдържа:

— Изкара ни акъла, момиченце. Къде не те търсихме! — и после се обърна към Артър. — Благодаря ти, че се обади. Дано да не ти е досадила.

— Тя никога не може да ми досади.

Ан се усмихна на думите му и тихо каза:

— Благодаря ти, Артър. Помогна ми...

— Не съм бил справедлив към теб — най-сетне въздъхна с облекчение и баща ѝ. — Ан ми е най-голямото съкровище.

— Тя вече е голяма. Позволявай ѝ да идва тук и сама. Няма да я нараня.

Робърт мълчеше. Преглътна няколко пъти и най-накрая се усмихна.

— Добре. Зная, че няма да я нараниш.

— Скоро ще имаме малки... Искам Ан да свикне с тях. Те ще се привържат към нея и тя няма да се страхува от тях.

— Но лъвицата ще продължи да ревнува, нали?

— Лъвицата? Тя толкова много е омръзнала на лъва със своята ненаситност! След като роди и откърми малките, ще се погрижа за нея.

— Какво значи да се погрижиш за нея? — разтревожи се Ан.

— Ще я настаня в зоопарка. А е възможно и всичките да ги настаня. Предам ли и този роман, получа ли хонорара си, ще ми се да попътувам. Отдавна не съм бил в Африка, все още дива и хубава. Има места там, където цивилизацията още не е пристъпила.

Ан го погледна като омагьосана. Ева и баща ѝ погледнаха към Ан.

— А тези места — каза Ева замислено, — не са ли опасни за бял човек като теб? И не се ли страхуваш за живота си?

— След днешния ден кажи ми безопасно ли е и в центъра на Лондон?

Всички се умълчаха, а Ан отново се разтрепери, устните ѝ чак затрепериха. Баща ѝ отново я притисна към себе си. Не се бой, при мен си на сигурно място, винаги ще те защита, означаваше прегръдката му, а на глас каза:

— Време е да си вървим. Още веднъж благодаря — и се насочи с притиснатата в него Ан към вратата, а Ева мълчаливо ги последва.

— До скоро — изви глава към Артър Ан с лека едва забележима усмивка.

На другия ден Ан не отиде на училище. Бяха разпуснали учениците за три дни да преживеят шока при семействата си, като че ли беше възможно да се преживее, а преподавателите се събираха на дълги съвещания, за да обсъдят какви мерки да вземат за сигурността им. Нищо не им изглеждаше достатъчно. Бяха разбрали колко са уязвими и достъпни за луди, престъпници и терористи. Вече получиха и няколко молби от родители, които искаха да преместят децата си другаде. Ева се замисли за Ан.

Вечерта тя подхвърли на Робърт пред Ан идеята си да бъде преместена. Ан не каза нито да, нито не. Баща ѝ смяташе, че на новото място няма да я измъчват спомени, но няма да е с нея Ева.

— А може би за нея и това ще е добре? Вече е голяма и търси самостоятелност. Ан, какво ще кажеш?

Тя повдигна неопределено рамене и излезе в градината. Вече захлаждаше, настъпваше пролет и вечерите бяха хладни, но се отпусна в хамака и се залюля. Звездите, които прозираха през клоните на дърветата, изглеждаха огромни и прекалено ярки. Искаше да помисли по предложението на Ева, но си представи Африка, такава каквато я познаваше от глобуса и уроците по география, представи си, че отива там с Артър, че са навсякъде заедно по тези диви и опасни места, но той я защитава и от зверове, и от хора, и от огън и от вода, готов да даде и живота си за нея. Тогава чу гласа му. Чу ли го наистина или халюцинираше?

— Ан, в градината ли си? Смятам да пусна лъвовете. Не искам да се изплашиш от рева им като преди...

— В градината съм и няма да се изплаша. Радвам се, че ме предупреди.

И тя се стегна, готова да ги чуе и пак настръхна от мощния рев на лъва.

— Това е неговият поздрав — засмя се зад зида Артър. — А лъвицата изобщо не го последва. Чака ме трудна нощ, навярно ще ражда.

— Не е ли чудесно? Ако роди, утре ще дойда да видя лъвчетата.

— С кого разговаряш посред нощ — надвеси се от горния прозорец Ева.

— С Артър. Лъвицата може би ще роди.

— Най-добре е да се прибереш и да си затвориш прозореца...

— Послушай я — съгласи се с нея Артър, — а и е доста хладно навън.

— Добре — отвърна Ан и на двамата. — Прибирам се — и скочи от хамака, а лъвът отново мощно изрева. — Лека нощ и на тебе, Рекс.

18.

Ан прецени, че не иска да се мести за двата месеца, които ѝ оставаха до завършването. После така или иначе щеше да кандидатства в колеж, макар още да не знаеше какво точно иска да учи. По-скоро знаеше какво не иска. Медицина в никакъв случай, инженерството също отхвърляше, както и информационните технологии. Обичаше децата, животните, растенията, книгите и пътешествията. А може би нямаше да ѝ се наложи да избира веднага, ако Артър я вземеше със себе си. Естествено, че баща ѝ и Ева щяха да са против, но след като станеше пълнолетна, те просто нямаха думата. Въпросът бе да склони Артър, който като че ли продължаваше да се отнася към нея като към дете. Докога? Как можеше да му докаже, че е пораснала, след като той не искаше да го види?

Лъвчетата се бяха родили през онази нощ, в която тя бе послушно момиче. Не отиде веднага да ги види, изчака Ева да се върне от училището, но тя си дойде прекалено уморена и някак угрижена, за да настоява. В крайна сметка можеше да отиде и сама на следващия ден. Навярно щеше да прекъсне писането на Артър, но не биваше той да свърши романа си преди и тя да е свършила с учението.

— В този ден погребват съучениците ми — каза му, когато ѝ отвори, — и те моля да бъда с теб.

— Пет са — каза засмян Артър. — Цели пет!

— Какво пет? — не разбра тя.

— Искаш ли да ги видиш? Лъвицата е много горда, а и лъвът не се отделя нито за миг от нея.

— Не искам — каза тя. — Ти... не ме ли чу? Нека това да си е техният празник. Ако, както твърдиш, той е влюбен в мен, нека поне тази вечер да си е само неин. А и ти да си само мой!

— Твърде съм стар за теб. Баща ти е прав.

— Забрави за баща ми. Обичам те!

— Още не знаеш значението на тези думи.

— Та аз съм почти на осемнайсет!

— А аз почти на четирийсет и две!

Ан обви ръце около врата му.

— Искам да ме обичаш. Искам да ме любиш. Толкова силно ме привличаш. Сънувам те всяка нощ. Всяка нощ съм с теб. Обичам те, обичам те, обичам те! Ако устояваш, значи аз за теб съм нищо.

Тогава той я притисна до себе си и я целуна. Различно от друг път. Страстно. По устните, по шията, по очите и все по-надолу, разголвайки гърдите ѝ, докато зарови глава между тях, а тя зарови пръсти в косите му.

— Обичам те! — не спираше да шепне тя.

— И аз. И те желая! — казваше и Артър непрекъснато и забравил всички правила на доброто си поведение и на обещанията, които бе дал на баща ѝ, както и вследствие на потисканите си желания месеци наред, дори години наред, той някак изведнъж престана да бъде самия той, превърна се неочаквано в първия първобитен мъж настигнал в бяг своята пожелала го женска. Само любов, само жажда да я има до причерняване, само инстинкт, пълно отдаване на мига. До самозабрава. Почувства се безсмъртен и равен на Бога, шепнейки: „Ан, Ан...“ А после... сякаш се събуди. Осъзна се изведнъж. — Господи, какво направих?

— Направи ме щастлива — преодолела болката се усмихна тя. — Най-сетне! Най-сетне си мой!

— А баща ти? Как ще погледна баща ти в очите?

19.

Наистина беше щастлива. Не мислеше за баща си, мислеше единствено за Артър. Усещаше отново и отново ласките му, оня неудържим порив, който го хвърли върху нея и после... разкаянието му, че не е устоял, че се е подал на желанието ѝ, но тя отхвърли настрана това разкаяние, за да се върне към допира на пръстите му, през които бе протичал високоволтажен ток към тялото ѝ.

И беше успяла да забрави за стрелбата, за мъртвите си съученици, за ужасените очи на Джудит.

Мислеше единствено и само за Артър. Нейният Артър! Искаше всеки миг от живота си да прекара с него.

Само след някакви си седмици... Господи, кога ще минат те, тя навършваше осемнайсет и щеше да бъде свободна да изкрещи пред света любовта си. А Артър? Защо Артър толкова се страхуваше от баща ѝ? Какво толкова се бе случило между тях? И как можеше да му дава обещания, които засягаха и нея самата?

Реши, че на другата сутрин ще го запита. Очакваше с нетърпение да съмне и след като приключи с часовете, да отиде при него. Стига Ева да не си тръгне с нея. Но дори и да си тръгнеше, пак щеше да отиде при него.

Не я усетиха, когато се прибра на пръсти, уловила обувките си в ръце. Те гледаха телевизия в дневната. Вмъкна се в банята, къпа се дълго, отдаде се напълно на ласките на водата, която обливаше тялото и лицето ѝ, усмивката и щастието ѝ, после се скри в пижамата си и слезе при тях.

— Вие... няма ли да си лягате? — запита ги съвсем невинно, толкова невинно, че се изненада на самата себе си. Удаде ѝ се да ги заблуди. И навярно щеше да ѝ се удава все повече, но тя не искаше да ги мами, само чакаше да навърши осемнайсет.

— Пак ли се беше запиляла в градината? — строго се обади Ева. — Щях да сляза по някое време да ти донеса дреха, но баща ти ме спря

с думите, че ако ти е студено, ще се прибереш и сама. Вечер е доста хладно, не бива да се разболяваш.

— Няма — обеща тя и отново побърза да се измъкне и остане сама с преживяното, за да го преживее отново.

В стаята си застана пред огледалото. Чувстваше се различна, изцяло променена, а изглеждаше същата, само очите ѝ сияеха и ако някой от двамата я бе погледнал, щеше да види това сияние и да се запита защо е, от какво е? Очите ѝ направо светеха. Тя докосна раменете си, които той бе галил и целувал, гърдите си, които той бе галил и целувал, май нямаше кътче от тялото ѝ, недокоснато от пръстите и устните му, жадни, ненаситни, ласкави. Колко много го обичам, отново си помисли и като се завъртя пред огледалото, побърза да се мушне в леглото, притиснала възглавницата към себе си, за да повтори, потрети до безброй пъти случилото се, а накрая и да се усъмни дали се е случило или си измисля. Не си го бе измислила, имаше знаци за това.

Почти не спа до развиделяването в стъклата на прозореца. Стана, изкъпа се, слезе в кухнята, баща ѝ и Ева още спяха. Тя нахлузи огромната шуба на Робърт върху халата си и излезе в градината. Бе удивително тихо. Пристъпи към зида, никакво виене, ръмжене, мъркане. И лъвовете ли спяха до късно? Усмихна се, защото си представи спящия Артър в леглото с балдахин. Имаше ли все пак такова легло, не знаеше. Досега не бе влизала в нито една от стаите на замъка. Познаваше помещенията за животните, долното огромно фоайе със статуите, горното по-малко и някак по-приветливо, както и дневната, залепена до него.

„Артър, скоро ще кажа на всички. Съвсем скоро.“ Но си спомни неговото: „Как ще погледна сега баща ти в очите?“

Някога нещо се бе случило между тях? И Артър не искаше да се повтори.

Навярно е бил влюбен в майка ѝ? Или тя в него? И това е била причината, заради която е напуснала баща ѝ?

Кой от двамата щеше да ѝ каже истината?

Нито един от тях.

Единствено майка ѝ, ако успее да я открие.

Но как? Как? И кога?

Може би Артър знаеше къде е. А може и да не знаеше.

Баща ѝ не знаеше нищо, бе се убедила в това, когато замръзна по средата на платното на улицата. Тя почти насила го бе извлячила на тротоара.

Люлееше се в хамака, почти замръзваше и си задаваше въпроси, без да стига до отговорите им.

— Ще питам Артър — каза високо на глас, а Ева стоеше в рамката на прозореца и я гледаше.

— И за какво ще го питаш?

— Мои работи — отвърна ѝ тя почти грубо, после се извини.

— Твоите работи все още са наши работи — намръщи се Ева.

— Не за дълго — намръщи се и Ан.

— Закуската е готова. Можеш да влезеш, принцесо.

Принцесо я наричаше и баща ѝ, но тя не се дразнеше, докато тази дума в устата на Ева звучеше различно и тя побесняваше.

— Няма да закусвам — и скочи от хамака, за да тръгне към къщата.

Ева като че ли не ѝ обърна внимание, заслушана в нещо. Погледна и часовника си.

— Странно! По това време? Никакво ръмжене? Никакъв вой или поне мъркане?

Необичайно е наистина, помисли и Ан.

20.

Едва изчака да свърши и последния час и хукна към спирката на метрото. Слезе при мраморната арка и тръгна бавно, за да се успокои и нормализира дишането си. Вече си представяше как, преди да удари върху бронзовия лъв, Артър е отворил широко вратата и тя се озовава в прегръдката му.

Вратата на замъка!

Пое си дълбоко дъх и вдигна ръка, но все още изчакваше той да се появи, преди да е почукала върху лъва.

Нищо.

Сигурно пише, помисли си тя и удари клепалото. Веднъж, два пъти.

Отново нищо. Вратата си оставаше затворена.

Сигурно така се е увлякъл в писането, че не чува.

Удари силно. Веднъж, два пъти, три пъти. И отново зачака, притаила дъх, но в нея плъзна тревога. Случило ли се беше нещо? Да не би да е заспал толкова дълбоко след... снощи? Погледна часовника си. Минаваше два. Бе невъзможно да спи. Навярно е излязъл, възможно бе да е отишъл до издателя си, не очаквайки от нея да се появи толкова скоро. Каквото и да беше, паниката успя да я превземе. Седна на стъпалото и се загледа към дъното на улицата. Откъде можеше да се появи, не знаеше. Погледна към дъното и на другата улица. Непознати мъже и жени бързаха за някъде. С чанти, без чанти, млади красиви мулатки на високи токове я поглеждаха заинтригувано. Повечето хора дори не я забелязваха. Това беше свободата на града, и гола да бе седнала на стълбите, никой нямаше да ѝ обърне внимание. Както и тя самата не би обърнала, срещала по пътя си какви ли не откачалки.

Чакаше вече повече от час. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, заседнало в гърлото ѝ. Задушаваше се от него като непрегълтнат зальк.

Артър все още не се появяваше.

Изправи се, схванала се от студ и тревога. Не се решаваше да се прибере, искаше да го дочака. Започна да се движи напред и назад, а времето се точеше неумолимо бавно. Нещо не беше наред. Идваше ѝ да плаче, да крещи, да удря върху лъва, докато разбуди и животните, но колкото и силно да удряше, замъкът оставаше безмълвен.

Четири часа.

Отмаляла затътри крака към дома си. По най-обиколните пътища. За да премисли. За да остане още малко сама.

— Къде беше досега? — изскочи насреща ѝ Ева с удължено от притеснение лице. — Какво, искаш да полудеем ли с баща ти?

— Шлях се — опита се да я заобиколи, но не успя.

— Шляла се! И нищо не си хапнала, нали? Какво става с тебе, госпожице?

А ти си мислиш, че ще ти кажа. Не и преди да навърша осемнайсет, защото всичко ще изпееш на баща ми.

— Търсих те и при Артър, но и там не отваря никой! Не можа ли поне да си вдигнеш мобилния? След вчера...

Вчера тя се люби с Артър, но Ева не знаеше.

Вчера? Вчера бяха погребани съучениците ѝ. И Джудит.

Неочаквано се разтрепери. И заплака. Ева я прегърна.

— Зная, че си в шок и още дълго ще бъдеш, затова не настоях да дойдеш, макар че... другите бяха. Разбери ме, и ние с баща ти сме в шок. Както и повечето родители. Не само на мъртвите, но и на живите деца. Страхът се е загнездил в нас. И затова те моля, поне се обаждай! Всяко твое закъснение...

— Ще се обаждам — обеща през сълзи.

— Ела сега да хапнеш. Замръзнала си цялата.

— Искам да остана в градината.

— Стопли се поне и после... — загрижено я погледна Ева, но не настоя, остави я да се върне назад, а тя влезе в кухнята да притопли яденето ѝ.

Останала най-сетне сама тя приближи към зида. Очакваше лъвът, усетил я наблизко да се обади, но навярно увлечен в новото си бащинство, не ѝ обръщаше никакво внимание. Опряла на стената голите си без ръкавици ръце Ан отново заплака. Защо Артър не я чакаше с нейното нетърпение. Защо дори лъвът не ѝ обръщаше вече внимание.

Не беше нормално.

Нещо се беше случило, залепи и лице до стената, шепнейки:

— Артър, обади се!

— Ела да хапнеш — извика я от прозореца Ева, — и после ще отидем да видим лъвчетата. Толкова са сладки и безобидни, докато са малки. Същински котета.

Ан като че ли точно това чакаше и се отправи към сервираната маса в кухнята. Приборите бяха за двама. Ева също седна.

— Не можех да сложа и залък в устата си, докато не те видях...

И тя не можеше да сложи и залък в устата си, докато не видеше Артър. Само ровеше с вилницата в чинията.

— Трябва и да се храниш — погледна я още по-загрижено Ева.

— Няма как да върнем случилото се, но сме взели мерки да не се повтори.

Ан не запита нищо, просто се насили да преглътне първата хапка.

21.

Бяха пред вратата на замъка и за пореден път Ева удряше клепалото върху бронзовия лъв. Никакъв отзвук отвътре.

— Странно — каза неочаквано тя и погледна Ан. — Досега не се е случвало. По това време... — погледна часовника си и опита още веднъж. Когато отново никой не се отзова, тя повдигна неопределено рамене.

— Май каза, че ще отсъства или ще пътува някъде? — Вдигна въпросително очи към нея.

Тогава Ан прозря. Бе казал и пред тримата, че предаде ли романа и вземе ли хонорара си ще замине за Африка, но като за една подалечна перспектива и тя се бе надявала, че той ще я вземе със себе си. Не знаеше дали е завършил романа, дали си е взел хонорара, но лъвчетата бяха току-що родени и Артър не би ги изоставил на произвола на съдбата. Какво можеше да се е случило?

„Как бих могъл да погледна баща ти в очите?“

Беше ли избягал, изплашен от случилото се снощи? Беше ли решил внезапно да замине, изпълнен с чувство за вина към баща ѝ? А към нея? Не трупаше ли сега вина към нея, решил да я изостави, след като вече я бе имал? Разтрепери се цялата от предположението си.

— Може би Робърт знае нещо?

— Едва ли — не се съгласи Ан, продължила да се тресе неудържимо.

— Какво ти става? — погледна я учудено Ева. — Свободен мъж, не дава отчет на никого и може да прави, каквото иска. Е, ще минем днес и без да видим лъвчетата. Заради тях ще се върне, където и да е.

— Ако не ги е предал вече в зоологическата...

— С лъва и лъвицата? И без да ни каже? Не вярвам.

И тя не искаше да повярва, но вече се бе паникьосала. Заминал е, заминал е! Нито веднъж през нощта не я събуди нито рева на Рекс, нито сърдитото ръмжене на лъвицата, нито гальовното ѝ мъркане. Дори Ева го бе забелязала. И нея я бе впечатлила настъпилата

невероятна тишина зад зида. Искаше да се прибере в стаята си и се нареве на воля.

— Да си тръгваме — предложи тя. — Не се чувствам добре.

— Побледняла си, явно те тресе. И почти нищо не хапна.

И как ли бих могла. Чаках го с часове, а той... Господи, дано не съм права и да не е заминал никъде, да не е предал животните, да е бил просто при издателя си, да са обсъждали дълго романа и още тази вечер да ме прегърне, разказвайки ми... Моля те, Господи, мърдаше устни, нямаше глас, а вече и зъбите й тракаха.

— Много си зле — загърна я Ева с ръката си и тичешком преминаха разстоянието до тяхната къща. — Веднага в леглото!

Ан се сви на него като в утроба, Ева метна отгоре ѝ едно одеяло, после още едно и изтича в кухнята да запари чая, а момичето неудържимо се разрева, чуваше се дори долу. Ева отново се качи, Ан утихна, завита през глава, отново слезе, чу хлипанията ѝ, не изчака запарката, колкото толкова, напълни чаша с парещата течност и се върна горе.

— Ан, не плачи! Не че няма защо — смяташе, че е закъсняла реакция за загиналите момчета и момичета, разлюляла цялото ѝ същество, разтърсена из основи, та тя самата бе раздрусана и смазана, а Ан бе крехка и да види всичко това, съвсем отблизо да надникне в очите на Джудит, едва ли щеше някога да го забрави. — Времето лекува всичко, момичето ми.

— Не всичко! — отметна одеялото от лицето си. — Не всичко — впери в Ева разплаканите си очи и потрети: — Съвсем не всичко.

Протегна ръце към чая, обви пръсти около горещата чаша, допря я до устните си, почти не усети, че се опари и засърба. Шумно, отчаяно, почти безнадеждно.

22.

Смяташе, че това ще бъде най-щастливия ден от живота ѝ. Толкова дълго го бе чакала! Ставаше пълнолетна, навършваше осемнайсет. Баща ѝ и бе разрешил да събере съучениците си в тяхната градина, вече бе пролет, вече бе възможно да се празнува навън, особено през деня. Нейните съученици бяха и ученици на Ева, а и повечето бяха слушали за лъвовете на сър Ленард и изгаряха от любопитство да ги видят. Нахлуха почти едновременно и почти едновременно зададоха въпросите си за животните.

Ева посочи зида, макар че вече знаеше, че зад него нямаше никакъв живот. Артър бе изчезнал тайнствено заедно с лъвовете и лъвчетата и въпреки че и тя, и Робърт, и Ан проверяваха почти всеки ден, вратата на замъка оставаше затворена и паркът зад него недостъпен. Нямаше никакво обяснение за двамата, но Ан знаеше, бе се изплашил и бе избягал точно от нея. Къде беше? В Африка? Или някъде другаде? Имаше ли значение, след като не бе тук? Бе изплакала всичките си сълзи, мразеше го и го обичаше едновременно, бе готова да прости появеше ли се, но той не се появяваше и омразата се увеличаваше и се трупаше, трупаше се и можеше да я затрупа необратимо, а тя се молеше: Върни се! Върни се, където и да си.

Той не се връщаше и Ан ставаше все по-зле. Отслабна. Пребеля. Започна да ѝ се гади от храната. Да повръща сутрин. И все повече да пребелява. Веднъж припадна. Добре, че Ева успя да я хване, преди да се строполи на пода. И че баща ѝ не беше вкъщи.

Съучениците ѝ се присмиваха, че е измислила и сър Ленард, и лъвовете. За да им стане интересна. В един миг и тя си помисли, че ги е измислила, но Ева чу и се намеси:

— Ако не ѝ вярвате на нея, ще повярвате на мен. Аз също не вярвах, когато дойдох тук за първи път. Но ги видях. И се запознах с Артър, той е истински, както са истински и лъвовете. Рекс и Алма. Имат и малки, които още са без имена. Та те се родиха нощта преди Артър да замине.

— И къде е той сега? — запита Марк, вече забравил за Джудит и ухажващ рожденицата. Бе се осмелил да я прегърне през рамото.

Тя се дръпна рязко от него.

— На сафари в Африка.

Марк не ѝ остана длъжен.

— Навярно ще се върне с млада негърка и кръвожаден леопард. Навярно лъвовете са му омръзнали, както и белите лондонски момичета.

Навярно беше прекалено близо до истината, защото Ан изтича към къщата, а Ева поднесе цяла купа сандвичи, върху които младежите се нахвърлиха.

Ан дълго не се появи.

— Къде е рожденицата? — запита точно Марк.

Ева се засмя, но го стрелна със строг поглед. Не бе заслужавал Джудит.

— Подготвя свещите върху тортата.

Ан наистина се появи с тортата с осемнайсет незапалени свещи.

— Хайде да пеем! — и той запя ентусиазирано пръв, повличайки гласовете на другите след себе си „хепи бърдей ту ю...“.

Ан се засмя, пееха фалшиво, но с истинско удоволствие. Тя остави тортата на масата, прилошало ѝ неочаквано.

— Ан! — подкрепи я Ева. — Какво става с теб? — Настани я на най-близкия стол до масата.

— А сега ще чуем и поздравленията на лъвовете.

Всички замлъкнаха и се заслушаха в настъпилата тишина, за да избухнат отново в смях.

— Е, ще минем и без тях — обади се отново Марк. — Така, както ги гледам куличките на замъка, навярно има и призраци. Да не си видяла и някои от тях, Ан? Те светят ли нощем? Пеят ли или танцуват?

— Не зная — изправи се Ан, — възможно е да има и призраци, та замъкът е на триста години и в него са живели поне пет-шест поколения. Ако можеше да говори кой знае какви страхотии би ни разказал. За любов и предателства, за прерязани гърла и пречупени кости... В подземията, където бяха лъвовете, са затваряни престъпници, мошеници, а навярно и невинни. — Но... — преглътна тя, — време е за свещите.

Искаше час по-скоро празненството да свърши, беше си го представяла по съвсем друг начин. Не без Артър. Не с тоя подигравчия Марк, който я гледаше с огромен апетит и погледът му я препъваше и я караше да се чувства гола.

Духна свещите, една остана да гори. Духна още веднъж.

— Едно от желанията ти ще остане неизпълнено — обобщи Марк.

Ан го погледна остро.

— Държиш се невъздържано, Марк.

— Деца — намеси се Ева — почетете рожденицата с песен.

Въпреки намесата на Ева, липсваше непринуденост. Закачките на Марк бяха неуместни, някои все още бяха тъжни, други се опитваха да забравят, докато Марк... очевидно предизвикваше вниманието на Ан, а нея това я изхвърляше далече встрани. Кога бе успял да забрави Джудит? Нали щяха да се женят? Нали мечтаеха за дузина деца? Това ли беше любовта на мъжа? И нея ли Артър щеше да я забрави толкова скоро и да се оглежда за друга.

Той бе зрял мъж. Той по нищо не приличаше на Марк.

Къде ли беше сега?

Застана до градинската врата и забрави присъстващите. Не чуваше за какво си говорят, скучно ли им беше, забавляваха ли се или се чувстваха излъгани, че не откриха зад зида лъвовете на Артър. Беше чакала с такова нетърпение да навърши осемнайсет и да бъде свободна, а сега, след като Артър го нямаше, за какво ѝ бе тази свобода? И трябваше ли да изкрещи чувствата си на света, след като той явно ги бе пренебрегнал?

Усети сълзи в очите си. Избърса ги и се насили да се усмихне. И едва тогава се обърна към гостите си.

— Не си забравила, че ти си домакинята на празника, нали? — подсети я Ева и Ан се усмихна още по-широко, но очите ѝ останаха тъжни. — Какво става с теб? — запита я отново Ева и взря очи в лицето ѝ, за да открие тайната ѝ.

Нямаше да я открие.

Покани Марк на танц, точно него, който най-трудно понасяше.

— Виж ти! — зашепнаха съучениците им. — Прекрасна двойка са.

— И с Джудит бяха прекрасна двойка — обади се някой зад гърба ѝ.

— Животът продължава — навярно повдигна рамене друг.

Ан помоли Марк.

— Върви си! Искам и другите да си вървят.

Той се изненада и я погледна с недоумение.

— Мислех, че...

— Не мисли! Едва издържам. И ако все пак си имал някакви чувства към Джудит, помогни ми...

— А аз си въобразих, че ме харесваш?

— Харесвах те като приятел на Джудит.

— Но нея вече я няма? — настръхна той. — Да не би да очакваш от мен да се превърна в монах? Тя не би го искала.

— Не можеш да знаеш какво би искала. Когато сме толкова млади навярно искаме само да бъдем заедно. И в живота, и в смъртта. Спомни си за Ромео и Жулиета.

— Литература! — изскърца със зъби Марк.

— Най-невероятното на литературата е, че е самият живот.

— Не ме побърквай — побесня Марк и добре, че музиката прекъсна, танцът свърши, те се погледнаха почти с неприязън и Марк се измъкна типично по английски, без да се сбогува с никого.

А след него почнаха да се измъкват и другите. Не по английски. Сбогуваха се и благодаряха за приятното прекарване. Целуваха Ан и ѝ пожелаваха да бъде щастлива и свободна.

23.

Не беше щастлива. Не се чувстваше свободна. Отиваше в градината и прилепваше ухо към зида да долови и най-лекия признак на живот зад него. Нямахме признаци, единствено тишина.

— Артър — понякога шепнеше, опряла устни в стената, — обади се, където и да си. Сега това не е трудно, едно позвъняване по мобилния и ще прескочиш хиляди километри и хиляди граници. Едно обаждане по айсикюто, дори ще те видя. Можеш, ако искаш!

Явно той не искаше, защото мълчеше. Не знаеше къде да го търси. Не бе имал приятели, а и да бе имал, не ги познаваше. Не знаеше кой е издателят му, дори не знаеше псевдонима му. И изобщо знаеше ли нещо за него, освен онова, което баща ѝ казваше. Особняк! Единак, погубил баща си със своите странности. Не бе ли добре да го предизвика, за да заговори отново за него? Откакто бе с Ева, почти не споменаваха сър Ленард. Никога пред Ан не го нарече Артър, а и това бе показателно.

Една вечер тя го запита. Съвсем нехайно, съвсем между другото:

— Какво е станало с лъвовете? Отдавна не ги чувам...

— Навярно отново ги е дал в зоологическата, за да хукне по Африка и доведе нови — отвърна той, без да я погледне и продължи да чете вестника.

— А преди... случвало ли се е?

— Преди? — погледна я баща ѝ. — На няколко пъти. Това съсипа стария сър Ленард. И си отиде от света, а непрокопсаникът му продължи. Пътува, връща се, ту лъвове влачи, ту тигри, докато не прописа и си седна на задника, за да разгаря в чуждите жени някаква романтика. Като че ли животът е романтика, а не е труд, труд и пот, за да отгледаш и възпитаеш челяд, да ѝ дадеш най-доброто от себе си. Той съсипа не само стария Ленард, а и хиляди почтени жени, които превърна в уличници.

— И майка ми беше една от тях? Това ли искаш да кажеш?

— Тя го боготвореше тоя идиот?

— Защо толкова много го мразиш?

— Защото си мисля, че не само го боготвореше, но изпитваше и доста земни влечения.

— Сигурен ли си в това, което казваш?

— Защо не го казвам за Ева? Здравомислеща и грижовна. А майка ти...

Ан преглътна. Помълча и с усилие зададе следващия си въпрос:

— Каква беше майка ми? Но честно!

Баща ѝ затвори вестника. После затвори очите си. Като че ли се пренесе в друго време, различно от сегашното. И гласът му се бе променил:

— Влюбих се в майка ти от пръв поглед, недокосната от мъж и безумно млада. Едва ли имаше шестнайсет. Грабвах я от гимназията, родителите ѝ едва не ме убиха, но и тя ме обичаше. И се оженихме въпреки всички, които бяха против. А после тя те роди и аз исках да не се занимава с нищо друго, освен с теб, но имаше много време, ти бе удивително кротко бебе и тя започна да чете романите на тоя непрокопсаник докато ти спеше вкъщи и по градинките. Накрая тя се промени. Размечта се за охолен живот без задължения, за мъж, знатен и богат, който да задоволява всичките ѝ прищевки и понеже беше много хубава и много млада, това се оказа толкова лесно.

— Какво искаш да ми кажеш? Че си е хванала любовник?

— Мисля, че беше сър Ленард младши. Току-що се бе върнал от Африка. Малко по-млад от нея, много красив и преживял какво ли не, и бил къде ли не. Идваше вкъщи и я изпиваше с очи. Не зная дали я е докосвал, но и тя го изпиваше с очи. Молеше ме и ние да ходим у тях, за да вижда тигърчетата. Бе донесъл две, мъжко и женско, не бяха по-големи от котета, тя обичаше да си играе с тях. И по-късно... избяга.

— С него?

— Той си беше тук в замъка с тигрите си, а тя... неизвестно къде. Но може и да са се срещали някъде другаде.

— Това е само предположение, нали?

— Не зная. Не мислех разумно, сърцето ми се взриви от мъка и ако не бе ти, щях да свърша със себе си. Не можех да продължавам без нея. А тоя единак можеше. И навярно и на нея ѝ е причинил страдание.

Но тогава не го приемах така. Сега, единственото, което искам, е да не го причини и на теб.

— Татко — каза неочаквано мъдро тя, преглътнала болката от споделената истина, — човек си причинява всичко сам и то доколкото може да го понесе.

24.

Що за човек бе Артър? Прецени трезво през нощта, не мигнала нито за миг, че не го познава, но това не ѝ пречеше да го обикне от първия миг, в който го видя. Бил ли е някога с майка ѝ и той ли е станал причина тя да го напусне? Нямаше отговор на този въпрос. По-скоро стигна до извода, че всичко е плод на въображението на баща ѝ, навярно защото точно така ѝ се искаше. Толкова много я болеше от отсъствието му, такава нужда имаше от прегръдката му, толкова много ѝ липсваха и кратките им гостувания с Ева в замъка, че Ан се стопи от мъка, източи се, очите ѝ като че ли станаха още по-големи и с някакъв трескав син блясък. Промяната я забелязаха всички. И съучениците в училището, и Ева, която не откъсваше поглед от нея. Все по-често я питаше:

— Какво става с тебе, Ан?

Досещаше се, че тъгува по Артър и също често подхвърляше:

— Колко по-спокойно е сега като ги няма лъвовете. Никакви резове нощем, никакъв страх...

— Аз израснах с тия резове. Те ми липсват.

— Не мога да повярвам, че не си се страхувала...

— Страхувала съм се — признаваше Ан.

— Може би ти липсва и сър Ленард? — подмяташе внимателно.

— Липсва ми — признаваше само понякога Ан и тогава Ева продължаваше да говори, че той е прекалено стар за нея, че е прекалено зрял, че колко по-подходящо за нея би било момче като Марк и Ан, стиснала зъби да не ѝ възрази, не издържаше и викаше: — Моля те, моля те, престани! — и излизаше в градината, за да избухне в плач.

Понякога я чуваше да казва на баща ѝ:

— Нещо става с това момиче. Тревожа се за нея.

И Ан разбираше, че нещо става с нея, но не знаеше какво. Често ѝ прилошаваше сутрин, понякога дори повръщаше и винаги внимаваше Ева да не я забележи, ту се смееше за нищо, ту избухваше в

плач, а това не бе характерно за нея. Търсеше обяснение и не го намираще дълго, докато една нощ... прозря.

Беше бременна!

Зарадва ли се или се изплаши?

Като че ли и двете.

Артър вече ѝ принадлежеше, не можеше да избяга никъде от нея, беше вътре в нея. Не само в сърцето ѝ. Колкото и да бе изплашена от неизвестността, щеше да роди детето му.

Баща ѝ би я убил, ако разбереше тайната ѝ. А само след няколко месеца, колкото и да се прикриваше, колкото и да внимаваше, би разбрал. Нямахте как да я скрие, ако остане тук.

И страхът, и радостта от откритието ѝ я изгаряха с еднакво силни пламъци. Имаше нужда да сподели с някого, но не знаеше с кого. Ако Джудит бе жива... Ако можеше да се довери на Ева, да се посъветва с нея... Но тя нямаше ли да каже веднага на баща ѝ? Господи, имаше ли поне един човек, който да ѝ помогне?

Имаше.

Артър, но той бе неизвестно къде и едва ли допускаше какво се е случило с нея, макар че точно той би трябвало да я предпази. Нямахте как да го извести, ако знаеше навярно би се върнал при нея и би поел цялата отговорност. А ако не би я поел? Не се ли страхуваше и от това да се разочарова напълно в него, когато научи?

Очите ѝ станаха още по-трескави. Страхът на Ева за нея — още по-голям. Предложи ѝ да я заведе на лекар.

— Добре съм — отрязва я Ан.

— Не си! — не се предаде Ева. — Чувам те нощем да тичаш до банята, да се къпеш по никое време, да слизаш долу в градината, виждала съм те да вървиш напред и назад край зида. Тоя Артър те подлуди! Добре, че замина, ще ти мине с времето.

— Няма да ми мине...

— Всички, като се влюбят за първи път, смятат така. А после им минава.

— Обичам го — призна ѝ Ан, — още от първия миг, в който го видях...

— Да — замисли се Ева, — той впечатлява не само с външния си вид, а и с тия сафарита, лъвове и лъвици. А колко му е да впечатли едно малко момиче като теб?

— Вече не съм малко момиче. И не ме е впечатлил само с външния си вид и сафаритата си, а с още много други негови качества...

— Пропуснах романчетата му...

Тогава Ан избухна в сълзи. И заговори през сълзи:

— Обичам го, Ева, защо не искаш да разбираш? Обичам го повече от всичко! — беше толкова лесно да продължи в този момент, можеше да ѝ се довери докрай и тя вдигна разплаканите си очи към нейните и каза: — Бременна съм...

— Господи! — удари с длан по челото си Ева и скочи. — Господи! Баща ти... не би го понесъл. Би ни убил и двете.

— Не съм искала да му го причиня, а ти не си виновна. Случи се... това е.

— Кога? — пристъпи към нея. — Кога? Баща ти те бе поверил на мен. Ах, тоя мерзавец! Толкова те пазих и не съм те опазила. Кога се е случило?

— В деня, в който погребвахте Джудит и... останалите.

— Възползвал се е от шока, в който си била! Бих го удушила, ако е тук!

— Не е виновен. Аз го предизвиках, а той ме направи щастлива.

— Щастлива? — погледна я озадачено Ева. — Щастлива ли си сега?

Ан неопределено повдигна рамене.

— Нещастна съм, че избяга и не е тук, но мисля, че избяга не заради случилото се и не от мен, а заради баща ми. Страхувам се наистина, че той не би го понесъл. И изобщо се страхувам, нормално е.

— Тогава... — замисли се Ева, — има изход...

— Не! — скочи на крака и Ан. — Обичам го и не бих го направила. А и съм щастлива, разбери!

— Разбирам — умисли се Ева. — А ти разбираш ли, че аз съм между чука и наковалнята? Как да призная на баща ти, че не съм те опазила?

— Просто... не му казвай нищо! Засега. Аз скоро завършвам и ще отида да уча далече от тук. Просто не му казвай нищо!

Ева не обеща, само поклати загрижено глава и седна на първия изпечил се пред очите ѝ стол, остаряла изведнъж с няколко години.

25.

Животът при тях тримата продължи, както и преди, само Ева стана някак по-затворена и по-угрижена. Пристъпите на повръщане при Ан бяха престанали, но всички забелязваха колко много се е разхубавила. Лицето ѝ се избистри, големите ѝ сини очи не изглеждаха вече така тъжни, усмивка, макар и рядко се появяваше и в тях. Бе споделила тайната си и вече не се чувстваше така изплашена, опряла се на рамото на Ева. Те двете често разговаряха за децата ѝ, дъщеря ѝ учеше в Глазгоу, а синът бе в колеж в Бирнигам. Обикновено тя ходеше при него в неделите. Един ден Ан я помоли да я придружи. И я запита:

— Защо те никога досега не са идвали вкъщи. Да не би нещо татко...?

— Не е заради баща ти, той няма нищо против, но те имат. Не могат да ми простят, че се омъжих повторно — отвърна ѝ Ева.

— Заради собствения им баща ли? Той не се ли е оженил отново?

— Не е. И все се надяваше, че ще се съберем някой ден. — Помълча и добави: — Не че не се обичахме с него, но все се карахме за едно, за друго, като че ли живеехме на две различни планети. Такова несходство на характерите рядко се среща. И бе по-умно да се разделим. Само че и двете ни деца останаха като че ли без почва под краката. И смятат все още, че виновната съм аз, макар че точно аз приемах компромисите, които ми налагаше той.

— А с баща ми как е?

— С него ми е добре. Мислим еднакво в повечето случаи. Имаме и общи интереси. И не се караме за нищо.

— А обичате ли се?

— Той е много мил с мен. И много грижовен. И е добър любовник.

— И това на теб ти е достатъчно?

Ева се засмя.

— Много питаш. След преживяната самота и след като разбирам, че все още не е забравил майка ти, мисля, че ми е достатъчно.

— На мен не би ми било — каза Ан и се замисли.

Животът на една двойка ѝ се видя доста сложен, дори когато и двамата се обичат. А когато единият обича, а другият се оставя да бъде обичан по-просто ли е? Не знаеше. А когато се събираха разумно, пресмятайки предварително всички „за“ и всички „против“ как ли е? И как ли би било при нея и Артър? Но нямаше смисъл да си представя каквото и да било, след като той бе заминал, без да ѝ каже или поне напише думата „Довиждане“.

— А ако някой ден — запита неочаквано Ан и вдигна очи към нея, — срещнеш голямата любов, какво би правила? Би ли напуснала баща ми?

— С баща ти се чувствам сигурна.

26.

Ан взе дипломата си с отличие, без никой да заподозре състоянието ѝ. Леко бе напълняла, но носеше по-широки дрехи, наблягаше на витамини и плодове, тайно се надяваше, че преди да замине за Глазгоу, Артър ще се е върнал и тогава всичко можеше да се промени. Бе подала документи и за Бирнигам, за университета там баща ѝ настояваше, той не искаше да се разделя с нея. Искаше да е наблизо и да може да я вижда.

— Глазгоу е чак в Шотландия. Там е и доста студено, да не говорим колко далече е от нас.

Ева не се намесваше в техните разговори, дори когато Робърт я молеше да вразуми дъщеря му, тя казваше:

— Това е нейният избор. Пълнолетна е.

Бе успяла досега да съхрани тайната ѝ, да я подкрепя в решенията ѝ, да взима винаги нейната страна и Робърт често подхвърляше:

— Като че ли си омъжена за нея, а не за мен.

— Тя беше от любимите ми ученички, преди да те познавам. И точно тя ни свърза. Не помниш ли?

Как да не помнеш. Ан го бе убедила, че един ден ще учи, ще управлява сама живота си, ще се влюби, ще се омъжи и той, ако не се ожени, ще остане съвсем сам. Бе харесал Ева, пълна противоположност на майка ѝ, не само външно с тия тъмни очи, смугла кожа и черни късо подрязани коси, но и като характер, обичаща преподавателската си работа, грижите в градината, малката растяща Ан, тиха и затворена, но съвсем не лесна за отглеждане. Беше ѝ благодарен за нежността ѝ към нея, а и към него, за мъдрите съвети, които му даваше, за инициативността ѝ във всичко, за ведростта ѝ и не на последно място за това, че му бе предана и не помисляше за изневеря. Вече не можеше да си представи живота си без нея, а и тя го уверяваше, че не си представя нейния без него. Отношенията им почиваха на взаимно доверие и на хармония, а това бе повече от

любов, от оная тъмна сила, която го превръщаше в хаос, преобръщаше го като лавина, в която едва не се бе задушил.

Не искаше Ан да замине и не разбираше защо Ева не го подкрепя.

— Това е нейният избор. Университетът в Глазгоу съществува от 1451 година и е един от най-престижните.

— И какво ще учи там?

— Тя ще си реши.

— Толкова е далече — въздъхваше той. — Ще я виждам, колкото ти виждаш дъщеря си.

Той не знаеше защо тя не вижда дъщеря си, както и нямаше да узнае защо Ан иска да отиде чак там. Щеше да се опита да свърже двете момичета, Ан се нуждаеше да не е съвсем сама, да има към кого да се обърне, а дъщеря ѝ също като нея бе инициативна и оправна, обстоятелствата не диктуваха живота ѝ, тя диктуваше обстоятелствата. И се надяваше да се харесат, както те двете се харесваха и се подкрепяха тук.

— За Коледа ще ги чакаме и двете — въздъхваше Робърт. — Не зная как бих издържал до Коледа.

— Но нали аз съм тук? Би трябвало да си свикнал с мисълта, че един ден птичето излита от гнездото, за да свие свое гнездо.

— Малка е още, за да мисли за свое гнездо.

Ева се засмиваше. Приласкаваше Робърт, разтриваше дълго раменете му, за да се отпусне, а горе Ан стягаше багажа си за отпътуването. След един ден заминаваше. Ева бе приготвила всичко за изпращането ѝ, както и ястията, които обичаше за вечеря. Тя остави Робърт пред телевизионния екран и отиде да сервира масата. Когато бе готова ги повика и двамата. Седнаха както винаги, те един срещу друг, а Ева между тях на тясната страна, най-близо до печката.

— Глезиш ме, Ева! Там няма да има кой да ме глези.

— Точно за това! Ще ми обещаеш да се храниш добре. Може да пестиш от дрехи, но не от храна.

— Нищо не обещавам — засмя се Ан. — Баща ми ще поиска кой знае колко неща да му обещае. Да се обаждам всяка вечер, да разговаряме по айсикюто, да се прибирам рано, да не съгреша с някой мъж, да се пазя от всичко, като че ли съм малко дете.

— А не си ли? — не се предаде той.

— Дете, което може вече да има свои деца.

— Малка си още — потръпна той от представата да има свои деца.

— За теб и на сто, ще бъда малка.

— Така е, скъпа — намеси се Ева, — децата винаги си остават деца на родителите си. Дори и на сто. А сега се храни, мила. Че там може и да умираш от глад.

И тримата бяха напрегнати от предстоящата раздяла. Знаеха, че ще минат месеци, дори година преди да се видят отново.

27.

Преди да замине Ан бе решила да отиде в зоологическата градина, бе убедена, че Рекс и Алма, както и малките са там. Излезе рано сутринта, хвана метрото и след някакъв час, сменяйки на няколко пъти спирките се озова пред огромната арковидна врата. Взе си билет и питайки на самата каса, се отправи направо към клетките с лъвовете. Още нямаше посетители, тя бе почти сама, без да брои персонала, който се грижеше за животните. Най-сетне откри къде са и запристъпва бавно край парапета, започна и да подвиква тихо:

— Рекс! Рекс!

Нямаше начин да не я усети и тя чу оня мощен рев, който ѝ съобщаваше, че трябва да мине още напред и още напред, докато стигне до него.

И го видя.

Разхождаше се напред и назад съвсем до решетките, зад него лъвицата, също усетила я, изправила глава, сърдито ръмжейки. Тя я предупреждаваше да не приближава повече, да отmine, да не спира пред клетката им. Но Ан спря и Алма се надигна и също пристъпи към решетките като изрева застрашително.

— Момиче — провикна се един от пазачите, — не дразнете лъвовете!

— Бихте ли дошли за малко? — примоли му се тя.

Той дойде и я погледна с учудване.

— Лъвицата е опасна. Не позволява на никого да се доближи до лъва. Цялото семейство е от скоро тук. И този, който чисти клетката им едва се измъкна жив от нея. Дарителят им...

— Къде е той сега?

— Заминал за Африка. Така каза шефът.

— Оставил ги е на отглеждане ли? И кога се връща?

— Никакво отглеждане. Подарил ги е. Защото нямало да го има дълго. Така ни каза шефът — и като се подпря на дългата дръжка на метлата си, се засмя. — Нямаме проблеми нито с лъва, нито с малките.

Но тая е... чудовище. Изглежда, че много го обича тоя... как го нарече ти? Рекс?

— Рекс — потвърди тя.

Чул името си от Ан, той протегна и двете си лапи през железата и гальовно замърка, а лъвицата го перна с лапа. Чистачът я погледна отново и отново се засмя.

— Хубаво момиче си, и лъвът чак го разбра. Но май те и познава, а?

— Дарителят им ни беше съсед.

— И как съжителствахте едни до други?

— С един огромен зид между нас. И с пушка в стаята на баща ми. Но всяка нощ ревът им ни събуждаше. Докато свикнахме. Или... те престанаха да ревът нощем. Аз ходех често да ги виждам. Две, три години... Може и повече, лъвицата на два пъти ражда.

— Тия тук — посочи съседните клетки с лъвове, — са все подарени от тоя сър, затова шефът не можа да му откаже и сега, а той много бързал да замине. И да се отърве от тях. Оставил дори пари за храната им.

— А твоят шеф не знае ли точно къде в Африка е? И не му ли е оставил някакъв телефон за връзка?

— Тоя сър какъв ти е на тебе? Много питаш. Шефът не пита. Приема или отказва. И толкова. Телефон за връзка? Как ли пък не! Ха-ха-ха! — този път се смя дълго и я остави сама до парапета като отново я предупреди да внимава и не се задържа дълго.

Ан го послуша и си тръгна бавно, а Рекс я последва край решетката и изрева от мъка, когато се поотдалечи и тя не видя, че лъвицата отново го перна предупредително с лапа, затъркаля се около него, замърка му гальовно, но той царствено я заобиколи и продължи да реве, сякаш я викаше обратно. Чистачът бе обърнал глава към тях и я поклащаше многозначително. Лъвът продължи да реве, като че ли разбираше, че няма да я види скоро и Ан затича край другите клетки, за да излезе от тук, да се прибере вкъщи и да се захлупи на леглото в плач.

— Сбогом, Рекс! Сбогом, Артър!

От утре за нея започваше нов живот.

В дома ѝ разтревожена я чакаше Ева. Баща ѝ бе излязъл вече да разнесе заявките по домовете.

— Къде беше? Изкарах си ума като видях, че си излязла толкова рано. Не сме те усетили.

— В зоологическата. За да се сбогувам и с Рекс.

— И? Сбогува ли се?

Тя само кимна, а Ева седна пред екрана на компютъра си.

— Джули е в айсикюто. Трябва да се видите, за да те посрещне утре — и включи екрана. На него се усмихна момиче, малко по-голямо от нея и по нищо не напомнящо за Ева. По-скоро приличаше на Ан. Русокосо и синеоко и с трапчинки на страните, щом се усмихнеше.

— Драго ми е да се запознаем — подкупи я Джули с усмивката си. — И утре да си във форма, за да ти покажа града. Той е изумителен. За университета няма да говорим, той е още по-изумителен, но най-изумителни са колегите ми, с които също ще те запозная. До утре! — и момичето изчезна от екрана все едно не е било никога на него.

28.

Цялата нощ не мигна. Неизвестността, която я очакваше в Шотландия, преживяното тук, измъкването на Артър от живота ѝ, протяжния рев на Рекс, с който я изпрати, чуваше го все едно е зад зида и тя на няколко пъти става да провери, ожадня, слиза в кухнята на няколко пъти да пие вода и единия път се сблъска с баща си, който я погледна с огромни потъмнели от безсънието очи.

— И ти ли не можеш да спиш? — запита го. — Теб не те очаква никаква неизвестност, всичко ще си е същото, къщата, градината, клиентите ти, преданата Ева до теб...

— Но ти няма да бъдеш. И ще ми липсваш ужасно. Никога досега не сме се разделяли дори за един ден.

— Но нали тази раздяла е за добро? Ще се върна завършила, с професия...

— Може да пожелаеш да работиш другаде.

— Възможно е — съгласи се Ан, — но това не означава, че няма да се виждаме.

— Не е същото. Никога повече няма да бъдем заедно, както сме били.

— Но с теб ще бъде Ева, а аз заминавам сама.

— Не е същото — повтори той и се прибра в спалнята им, а тя в своята, за да се върти още дълго в леглото, без да може да заспи и да си поплаче. Сутринта я събуди Ева.

— Време е — погали я по косата. — Беше ми една от най-добрите, няма да ме изложиш и там. Джули ще ти помогне да навлезеш в новия си живот, и аз каквото мога ще правя от тук, както и баща ти. Ще ти пиша за всички новини, както и ти ще ни пишеш и ще се виждаме на екрана от време на време, за да съм сигурна, че си добре. Е?

— Какво е?

— Съгласна ли си?

— Ще ми пишеш за Артър, когато се върне. Ще отидеш да видиш и Рекс, нали? И за него ще ми пишеш, и за татко. Грижи се за него, аз ще се справя някак и сама.

— Може да разчиташ за всичко на Джули. Ще я предупредя.

Тогава влезе баща ѝ, гладко избръснат с костюм и вратовръзка, отдавна не го бе виждала така.

— Ти да не отиваш на коктейл? — засмя се.

— Ще изпращам любимата си дъщеря, а тя трябва да ме запомни в най-добрия ми вид.

Най-сетне Ан се разплака, осъзнала изведнъж колко тежка е раздялата и за двама им. Би ли я нарекъл любима дъщеря, когато научи тайната ѝ или ще се отрече от нея, ще я загърби и няма да иска да я погледне? Не знаеше, но знаеше, че той не прощава дори на хората, които най-много обича. Беше ли простил на майка ѝ? Избягваше да говори за нея, но бе обиждал Артър непрекъснато, наричайки го как ли не. Как ли би нарекъл нея самата, когато научи?

И тя бягаше от него. Също като Артър. А грях ли бе любовта?

Не можеше да е грях най-светлото, най-истинското човешко чувство.

— И внимавай там. Освен да се омъжиш, друга глупост не можеш да направиш. Ученето е сериозна работа.

— Робърт — пресече го Ева. — Не травмирай излишно момичето! И без това е напрегнато.

Куфарът чакаше до вратата, Робърт го вдигна като перце и погледна към двете, за да ги подкани да вървят. Ан се бе обърнала нагоре към стаята си с овлажнели очи, но покорно тръгна, за да прекрачи в градината. И в нея спря и погледна огромния зид, в чиято сянка се прислушваше в рева на лъвовете и все бе мечтала да види какво се случва зад него. Бе видяла какво се случва там, бе се запознала с животните и със сър Ленард, бе се влюбила в мъжа, когото баща ѝ смяташе за стар, а за нея бе принцът на живота ѝ, без когото не би могла да живее. И след онази единствена любовна нощ, когато тя вече смяташе, че са свързани завинаги, той бе избягал като последния страхливец без дори да се обади. Трябваше ли да го зачеркне и тя? Но дори да трябваше, не знаеше как.

Сбогува се с къщата, с градината, със зида, с преживяното зад него и смяташе, че ги напуска завинаги, а сърцето ѝ бе изтръпнало от

болка.

29.

„Джули те е посрещнала, настанила те е в общежитието, пише, че си добре, а от теб още няма нито ред. Какво става? Как се справяш? Обади се поне по скайпа, ако не ти се пишат имейли. Тревожа се за теб. При мен новини няма. Ева“.

И отново:

„Джули ми пише всеки ден, от теб все още няма нито ред. Издържала си интервюто. Поласкана съм, че си избрала екологията, мислех, че ще е нещо свързано с изкуството или някоя филология. С баща ти сме добре. А ти? Добре ли си? Пиши! Ева“

След няколко дни нетърпение.

„Момиче, какво става? Обидихме ли те? С нещо сгрешихме ли? Защо не се обаждаш? Пиши, само че си добре, ние с баща ти не искаме друго. При нас новини няма. Всичко е както когато замина. Ева“

И отново.

„Пиши! Пиши! Пиши! Не мога да си обясня мълчанието ти. Джули пише, че колегите ти от курса са те приели много добре. Дори имало влюбени в теб. Дори един

вече ти е предложил да се ожените. Искам ти да ми напишеш как е. И най-вече ти как си. Забрави ли ни? Или ни отписа? При нас новости няма, все същото. Ева“

И после след още няколко дни.

„Мина месец, а ти все още не си драснала нито ред. Какво става? Ако моите имейли ти досаждат, ще престана. И ще ти пиша чак, когато има някакви новини. Но ние с баща ти се тревожим, особено аз като знам състоянието ти. Защо мълчиш? Джули казва, че се виждате често и ти все повече се разхубавяваш, но все по-трудно се врежда от ухажорите ти. Така ли е? Пиши! Ева“

А след няколко дни последва... Ева явно не се предаваше лесно.

„Бях в зоологическата. Видях Рекс. Неузнаваем е, отслабнал и като че ли оплешивял. Позна ме веднага и се проточи такъв рев на болка, като че ли му изтръгват вътрешностите.

Ан, той линее по теб, а лъвицата е бясна. Озъби се насреща ми и ако имаше как, би ме разкъсала, навярно и тя ме свързва с теб. Пиши ми как си. Други новини при мен няма. Ева“

Ан вървеше по пътеката от учебната зала към общежитието след часа си по озеленяване, когато я настигна гласът на преподавателя й:

— Ан! Изчакайте ме!

Навярно бе излязъл веднага след нея, за да я настигне и тя спря.

— Да? — каза изненадано, а не бе изненадана. Този мъж я фиксираше с очи през всичките им часове досега. Знаеше, че го

привлича и бе решила да му каже истината за състоянието си, това или щеше да го откаже или да го настърви. Но което и да бе от двете, нея не я засягаше. Все още не бе приела теорията на Ева за сигурността. И затова не ѝ пишеше, защото знаеше какво ще я посъветва, а тя обичаше Артър, но обичаше и нероденото му дете, което не искаше да се роди копеле. — Да? Нещо забравихте ли, господин Макс?

— Искях да поговоря с теб, Ан...

Все още се задъхваше, но бе се изравнил с нея и в очите му прочете решителност.

— Слушам ви... — каза тя.

— Забелязах те от първия миг и кой ли не би те забелязал... — въздъхна и си наложи да продължи: — Много си красива. И не си омъжена, нали?

Тя само кимна в знак на съгласие.

— Аз бях два пъти женен. Първата ми жена много искаше дете. Смяташе, че аз не искам. И ме напусна. Втората също много искаше да имаме дете. Казах ѝ, че и аз искам. Когато две години не се получи, се подложихме на изследвания. И се оказа, че аз съм... неплоден.

— Защо ми разказвате всичко това? — осъзна се Ан.

— Защото... ти не си омъжена, а чакаш дете! — изрече той на един дъх, преди да е загубил смелостта си.

— И? Дори това да е така?

— Готов съм да се ожения за теб, Ан. И да гледам детето ти като свое.

Тя не отвърна нищо. Бе готова да заплаче, но просто махна с ръка.

— Вървете си!

Той не се предаде, навярно бе очаквал реакцията ѝ.

— Ще си тръгна — каза, — но те обичам и ще обичам и детето ти като свое. И ще чакам твоето решение.

30.

Точно затова не искаше да пише на Ева, за да бъде решението ѝ единствено нейно. Само нейно, без съветите ѝ, които можеха и да са правилни, и най-добри в състоянието ѝ, но да не отговарят на нейните желания, а тя да им се поддаде като мъдри. Все още вярваше, че Артър ще се върне и като научи, ще я намери и отведе от тук или ще остане с нея тук. Стига да не се е прибрал с някакви лъвове, тигри или орангутани, които не може да остави сами в своя парк. Или преди да научи да прибере лъвицата, Рекс и малките.

Господи! Колко много го обичаше!

Обичаше и детето му, неизвестно момче или момиче е, за нея единствено важно бе да е здраво и да се роди нормално. Вече не ѝ пукаше дали се забелязва, че е бременна, дали ще я сочат с пръст и ще я наричат както им се иска. Защото ѝ завиждаха заради хубостта ѝ, заради ума ѝ, заради уменията ѝ да се държи на дистанция и да не се сближава с никого. А колегите ѝ я бяха харесали и си бяха пожелали да бъдат с нея. Момчетата, разбира се. Имаше и няколко изключения от момчетата.

Но най-упорит бе преподавателят ѝ по озеленяване.

След всеки час при него той я настигаше по пътеката към общежитието и ѝ напомняше за себе си и за своето предложение.

Тя винаги му отвърщаше, че не е готова за отговор. Че обича бащата на детето си и очаква, че той ще се завърне при нея.

— А ако не се завърне?

— Все още разполагам с време... — отвърщаше Ан.

Виждаха ги често заедно, но Ан не се притесняваше от това. Дори смяташе, че е добре. Ако приемеше предложението на Макс и се омъжеше за него, всички щяха да приемат без обяснение, че детето е негово. Ан чакаше новините от Ева. Макс чакаше Ан да приеме.

Навярно и Макс мислеше като нея, че като ги виждат непрекъснато заедно, оженят ли се, ще приемат, че детето е негово. И затова предлагаше на Ан да ѝ показва града. Бе я водил да види кулата до реката Клайд. Бяха пили чай и в двете чайни на Бюканан стрийт, бяха избирали книги в двете най-големи книжарници на същата улица, а в търговския център „Принцес Скуеър“ бяха пазарували, докато във футуристичната сфера от стъкло „Сайънс център“ се чувстваха като деца, попаднали в рая, както и в парковете Келвин гроув и Полок. Искаше да опознае града му и да се влюби в него. „Ти не подозираш, Ан, колко те обичам!“

Понякога валеше дъжд, понякога грееше слънце. Но Глазгоу бе прекрасен и в слънце, и в дъжд. Зеленината му можеше да я погълне. Хълмовете, по които се бе разраснал града, също. Харесваше всичко в него, както харесваше и Макс за гид. Но не за друго.

Бе ѝ добре с него, той я размиваше, забавляваше, обучаваше, но само толкова.

Обичаше Артър. Чакаше Артър.

Чакаше Артър.

И щеше да го чака, докато...

А Ева пишеше:

„Все още няма новини. Но ние се безпокоим за теб.
Особено аз...“

Особено тя, усмихваше се Ан, защото знаеше истинското ѝ положение. По-добре от Джули, тя просто знаеше, че е бременна от някого. И толкова.

„Добре съм, добре съм, добре съм“ искаше да ѝ напише, но все отлагаше, очаквайки, че Артър се е върнал.

Артър все още не се завръщаше.

И Джули бе упорита като майка си. Макар и да не знаеше нищо за историята на Ан, тя виждаше колко е влюбен в нея Макс и как това

би я спасило. Не го отхвърляй, й казваше всеки път, а веднъж не издържа, направо се ядоса и й каза:

— Не те разбирам какво искаш! Скоро ще родиш, не искаш да е копеле, Макс е хлътнал до уши в теб, може и да пострада заради теб, а ти нехаеш. Както за детето си, така и за Макс... Знаеш ли какво искаш изобщо?

— Зная — отвърна й хладно Ан. — Артър да се върне.

— Артър е бащата? — запита Джули.

Ан само кимна.

— И защо не се връща тогава?

— Дълга история — махна с ръка Ан и замълча. Мълчеше и Джули. Явно Ан не й се доверяваше както на майка й. Не биваше да я насилва. Животът си бе неин, грешките си бяха нейни, решенията също. Изправи се, готова да се раздели с нея.

— Джули — спря я Ан, — ти обичала ли си някога, някой?

— Баща си — отвърна й, без да се замисли Джули. — И едва ли ще се влюбя в някого, ако не прилича на него.

— Разбирам — тихо й отвърна Ан, макар че бе обикнала мъж, който по нищо не приличаше на баща й. И не само не приличаше, а бе пълната му противоположност. Нормално ли бе това?

Времето минаваше, бе навлязла в седмия месец, би могла да роди всеки момент. Макс неотлъчно бе край нея, напомняше й, настояваше... Не, все още, отвръщаше Ан. И един ден, когато зверски й прилоша и тя реши, че макар и преждевременно ще роди, му каза „Да! Ще се омъжа за теб, ще ти бъда вярна, ще бъдеш баща на детето ми.“

31.

Точно когато му каза, че ще бъде баща на детето ѝ, Ева ѝ писа:

„Артър се върна. С мулатка, някъде около четиринайсетте. Бил я откупил от племето ѝ, за да не я убият. Убивали онези, които никой не ги иска, навършат ли определена възраст. Смята, че от нея ще излезе чудесна икономка, гувернантка или господ знае каква. Пита за теб. Иска да знае къде си и да те открие. Призна пред баща ти, че дори иска да се ожениш, а той настръхна. Само че не знае за твоето състояние. Какво да правя? Да им кажа ли истината? И на кого най-напред? Този път ще трябва да ми отговориш! Искаш или не искаш!“

Искаше или не искаше ще трябваше да ѝ отговори. Написа ѝ:

„Обичам Артър повече от себе си, но вече не му вярвам. Той замина, без да ми се обади и след като ние бяхме заедно. Би могъл да предположи, че мога и да зачена, доста по-голям е, докато аз... не разбирах какво точно се случва. Тук срещнах мъж, който ме обича и е готов да обича и детето му като свое. Струва ми се, че да се омъжа за него е най-доброто решение и за трима ни. Нека Артър си гледа неговата мулатка, от която може да излезе чудесна икономка, гувернантка или Господ знае каква.“

Ева ѝ отвърна:

„Ревнуваш, нали? А не трябва, едва ли си виждала нещо по-грозно и черно. Той е луд по теб, момиче! Дори баща ти го призна. Разминеш ли се сега с тая лудост, наречена любов, разминаваш се с нея завинаги. И започваш да пресмяташ «за» и «против», а това е математика. Премисли още веднъж. Не сме му казали къде си. Не би могъл да те намери, но може би ти би искала да те намери. Само ми пиши какво искаш. И преди да пишеш, премисли добре. Това ще бъде животът ти от тук нататък. Ева.“

Ан се вкамени.

Искаше Артър. Знаеше го много добре, но не му вярваше.

Искаше детето ѝ да има баща, на когото да вярва. А и тя да му вярва.

Искаше Артър за себе си. Искаше Макс за детето си.

Кое бе правилното?

Артър? Макс? Макс? Артър?

Ева: „Премисли добре, преди да решиш.“

Ан отвърна:

„Все още се колебая, но ти ми пиши за всичко, което се случва около вас. И аз ще пиша... Имам съвсем малко време... докато...“

„Имаш достатъчно време да решиш! Не искам да ти влияя и няма да ти влияя, но твоето решение ще определи животът ти оттук нататък. Дали ще избираш компромиса или истината. Едното прави животът ти по-лек, другото — по-труден. Но ти решаваш сама!“

Така че... Ан, решавай!

Решавай, Ан, крещеше в ушите ѝ и Джули.

32.

Решавай, Ан!

Артър или Макс?

Не беше лесно да направи избора.

Всеки ден виждаше Макс и се удивляваше на постоянството му, равно почти на нейното, когато се влюби в Артър. Той не я притискаше за нищо, не настояваше да бъде непрекъснато при нея, интересуваха се нуждае ли се от нещо, искаше да ѝ помага и ѝ помагаше наистина. Усещаше се, опряна на рамото му като на опора, знаеше, че ще бъде до нея винаги, без да хуква нанякъде и то без да ѝ се обади. Просто му вярваше. Просто се чувстваше сигурна и защитена. И така щеше да се чувства и детето ѝ, а то щеше да иска повече защита и повече сигурност от самата нея. Преценяваше трезво, бе мила с Макс, приятно ѝ беше да са заедно, но обичаше Артър, макар че осъзнаваше колко несигурна и незащитена ще се чувства с него. Ако не чакаше дете, не би се колебала нито за миг. Странно, че точно неговото дете искаше да защити от самия него.

Беше ли права?

Артър може би се бе променил през тия няколко месеци. Това момиче, което е откупил от племето му, за да не го убият... Бе чела някъде нещо подобно и се бе ужасила, че все още съществуват такива правила по света.

Навършат ли определена възраст и не са омъжени до нея, предлагат девойките на пристигащите с кораби да ги откупят. Предлагат ги и следващата година. Ако никой не ги откупи и тогава, ги убиват като безполезни и ненужни.

Едва ли Артър я е харесал, след като е предложена за втори път на моряците и пътниците и след като преди самите ѝ съплеменници не са я пожелавали.

Ева бе права, не биваше да ревнува и това да влияе на решението ѝ. Все още имаше време да реши, но това я побъркваше. Искаше

Артър, а преценяваше, че ще е по-добре с Макс. По-добре ли? Как би могла да е сигурна, след като той дори не я бе докоснал?

Не можеше ли да понесе докосването му, означаваше, че не би могла да го понесе. Не мислеше дори за леглото, а за обикновеното докосване, на ръката, на лицето до нейното, за допира на кожата.

Трябваше да опита. И тя опря ръката си до неговата и потръпна като протекъл през нея смъртоносен ток, който я принуди да отскочи назад.

— Защо? — сепна се Макс и се опита да я погали, а тя отскочи още назад.

— Не се сърди! — каза тя. — Някаква химия, но дори не мога да я обясня.

— Това са глупости! — не се съгласи с нея Макс и се опита да я прегърне, а тя неистово закрещя:

— Задушavam се! Пусни ме! — и след като той я пусна, а тя се дръпна още назад, го погледна право в очите: — Не мога да бъда с теб, лишаваш ме от въздух...

— Но аз съм готов да ти дам...

— Лишаваш ме от въздух — повтори Ан, — а без въздух човек умира, нали? Следователно...

— Но, Ан... — той се тресеше целият от възбуда. Бе я докоснал и бе пожелал да я докосва непрекъснато и навсякъде. Желаше я така, както не бе пожелавал нищо друго в живота си. Нито жена, нито кола, нито злато, все едно бе докоснал самият си живот. — Обичам те, Ан!

Но докосването бе тест, а той не го бе издържал.

— Съжалявам, Макс.

Не я разбра, нямаше как да я разбере. Не разбираше и отблъскването ѝ, след като му бе дала и дума. Та той бе готов да направи всичко за нея. Да се оженият. Да признае детето ѝ за свое. Да я обича повече от себе си. Да ѝ е предан, всеотдаен, послушен... роб. Не го ли разбираше?

— Съжалявам, Макс — каза тя.

33.

Същата вечер писа на Ева.

„Дай му имейла ми, от там нататък грижата е моя.“

И само толкова, но Ева не закъсня с отговора, който не бе така лаконичен.

„Скъпа Ан, той те обича. Зная го, усещам го и ти завиждам. Рядко се среща чувство като неговото, така че... признай му го. Поне пред себе си, макар и да те наранява. Децата винаги се нуждаят от двама родители, от своите си родители. Така че не го отблъсквай! Върна се заради теб. Осъзнал е, че не може да живее без теб. Какво повече искаш? Не се поддавай на гордостта си, тя винаги е била лош съветник. Най-голямата радост за мен ще е, ако си щастлива. И баща ти странно е омекнал, откакто замина. С никой от тях не съм споделила тайната ти, това е твое задължение, но не можеш още дълго да я прикриваш. Ева“

Прочете и препрочете имейла ѝ. Както винаги бе права, но все още не бе готова нито да сподели, нито да се срещне с Артър. Страхуваше се от срещата им, защото знаеше, че ще се хвърли на врата му и ще му прости. А после... нямаше ли той да се изплаши от състоянието ѝ? И ако не се зарадва или си помисли, че е от друг? Не би могла да го понесе...

Още същата вечер той ѝ писа:

„Обичам те, обичам те, обичам те!“

А тя си помисли: „Думи, думи, думи. Деваливирани думи. Лесно се казват, лесно се забравят. Докажи ги, Артър! А дотогава ще мълча.“

Тя не отговори на имейла му.

Не отговори и на следващите.

Макс продължи да идва при нея. Разговаряха за всичко, той не направи опит да я докосне отново, не забравил реакцията ѝ, отскачането ѝ назад, даваше ѝ време да свикне с него. А можеше ли? Щеше да пробва отново, но не веднага. Не веднага. Дните ѝ бяха наситени с лекции и присъствието на Макс, който се грижеше за нея, носеше ѝ плодове и цветя, понякога дори ѝ приготвяше обяд, умееше и да готви, толкова много неща умееше и Ан му се възхищаваше и... толкова. Но нощите ѝ бяха наситени с Артър, в сънищата си той я галеше, любеше, докосваше навсякъде, а тя се притискаше в него и когато се събудеше, бе прегърнала възглавницата и се разплакваше. Господи! Защо Артър не е като Макс, грижовен като него, предан като него? Или защо Макс, такъв какъвто е, не е като Артър и ръцете му не са като на Артър с пръсти, които я гаят и тя забравя света и е щастлива, толкова щастлива, че може и да умре?

А Ан наедряваше все повече и повече. Момчетата я поглеждаха с насмешка, отхвърляла ги е, защото си е паднала по преподавателя, а ето докъде я е докарал той. Момичетата по-скоро я жалеха, не всичките, разбира се, някои направо бяха жестоки. „Та той е свободен мъж, какво, не иска ли да те вземе? И ще му родиш копеле?“

— Децата се раждат единствено от любов...

— А той не те обича достатъчно ли? Какво му пречи да се ожени?

— Аз — отвърщаше само, а те се смееха и в лицето ѝ, и зад гърба ѝ, отмъщавайки ѝ, че не бе се сближила с никоя от тях, освен по-голямата Джули, която обичаше, защото бе копие на майка си. Не външно, а като поведение, като излъчване, като аура, която я обвиваше и нея с хармония и доброта.

Джули повтаряше думите на Ева от имейлите.

— Моля те, Ан, вземи някакво решение. Вече всички те одумват, одумват и Макс. Или пиши на Артър, или се омъжи за Макс. Та детето

ти скоро ще се роди. Всичките ни колеги смятат, че е негово, а и някои от преподавателите. Като нищо ще го накажат заради връзката му с теб, могат и да го уволнят, разбираш ли? Не му го причинявай! Той те обича, а от мама знам, че и Артър те обича. Или, или, решавай!

И Ева настояваше отдалеч. Не пропускаше да ѝ пише всяка вечер, ако не ѝ пишеше, разговаряха по айсикюто. При нея нямаше камера и Ан не я виждаше, но Ева я виждаше добре, разчиташе внимателно лицето ѝ и ѝ говореше ту задушевно загрижена, ту строго като майка, която напразно се опитва да вразуми неразумното си отроче.

— Имам още време — отвръщаше ѝ всеки път тя.

— Нямаш — не се предаваше Ева. И ѝ поставяше срок да реши, Ан не го устояваше, Ева поставяше нов срок, докато една вечер ѝ каза: — Ще му дам адреса ти и се оправяйте очи в очи. Животът в крайна сметка си е твой, прави каквото искаш — и прекъсна връзката.

А на другия ден ѝ изпрати послание от няколко страници. Ан се усмихна, само го погледна, не го прочете, подозираше какво ѝ е писала, а и бързаше за лекции. Все по-трудно отиваше в университета, около нея се бе образувал вакуум, който с всеки ден се увеличаваше. Добре, че днес нямаха часове при Макс. Но първия човек, с когото се сблъска в коридора, който водеше към залата, бе той.

— Току-що излизам от декана. Ще трябва да поговорим сериозно.

— Довечера — отвърна тя и тичешком го отмина.

В залата я посрещнаха присмехулните очи на колегите ѝ и някак изведнъж замълчаха при появата ѝ. Какво се бе случило? Опита се да заговори едно от момичетата, но то само повдигна неопределено рамене, преподавателката им влизаше, за да проведе лекцията си.

Ан не чу нищо от нея. И от следващите не чу нищо. По някое време ѝ се зави свят и тя побърза да се прибере в стаята си, без да дочака края на учебния ден. Отвори лаптопа си, влезе в интернет, откри няколко имейла от Артър с по няколкото познати, девалвирали думи и зачете внимателно написаното от Ева.

„Тази нощ се случи нещо странно. Направо невероятно и не за вярване. Рекс по някакъв начин бе успял

да избяга от зоологическата градина, да прекоси незабелязано целия Лондон, без да бъде застрелян и да се озове пред вратата на замъка, удряйки с лапи по вратата. Разтревоженото момиче я отворило и замръзнало като видяла лъва, а горе на стълбите стоял Артър и Рекс с няколко скока се озовал в краката му като куче, което най-сетне е при господаря си. Изумената негърка припаднала от ужас. И загубила говора си. Съвсем обяснимо, расла в джунглата, изпитвала ужас от тигри, лъвове и други хищници, брат ѝ бил разкъсан от тях. Артър отвел Рекс в леговището му, той му близнал ръката с благодарност и после вперил поглед в зида и изревал сърцераздирателно, ние също изтръпнахме от ужас, помислихме, че е в градината ни и Робърт изтича при Артър, а той му казал:

— Дори Рекс се върна заради Ан. Влюбен е в нея още от пръв поглед.

А после му обяснил, че ще трябва да отведе момичето на лекар и след това за пореден път настоял за адреса ти, така че баща ти му го даде и навярно Артър ще се озове по най-бързия начин при теб. Моля те...“

От тук нататък почваха напътствията, съветите, уверенията, които Ан предпочете да не чете. Вълнението я бе хванало за гърлото. Все още ѝ се виеше леко свят и тя се излегна на леглото си, сви се като в утроба, колкото можеше и очаквайки непредвидимата си съдба се унесе в сън. Сънува Рекс, който тича към нея, ляга в краката ѝ, с очи, които не отлепва от лицето ѝ, покорен и предан като роб. Дори в съня си чу сърцераздирателния му рев и той я събуди, както бе я будил много нощи в дома ѝ.

На вратата се почука леко.

— Артър! — скочи тя от леглото толкова внезапно, че отново ѝ се зави свят и се подпря на стената, приплъзвайки бавно по нея, за да отвори с разбесняло се в гърдите ѝ сърце.

Беше Макс.

— Зле ли ти е? — прихвана я той и тя изтръпна отново от допира на ръцете му. Помогна ѝ да се отпусне във фотьойла, постави и възглавничка зад гърба ѝ, метна и одеяло на краката ѝ, усетил, че се разтреперва и остана прав в средата на помещението. — Искаш ли да ти направя чай? Или да ти изцедя сок и после да си отида?

— Искаше да поговорим за нещо — каза Ан.

— Не ми се струва, че моментът е подходящ...

— А на мен ми се струва, че няма да има подходящ момент за разговора, който ще трябва да проведем. Остани! Наистина не съм добре.

Ан рядко казваше, че не е добре. Дали от натиска, който усещаше върху себе си, от получаваните имейли, от недомлъвките на колегите си и подигравателните усмивчици, които я заобикаляха, от заплахата, която тегнеше над Макс, от собствената си нерешителност и кой знае още от какво се чувстваше направо в безтегловност. Убежище намираще единствено в съня. И сега ѝ се искаше да се скрие в леглото, завила се през глава в пълна изолация от света. Макс се скри в бокса да приготви чая. Сервира двете димящи чаши и седна срещу Ан.

— Защо си бил при декана тази сутрин? — запита тя преди още да отпие.

— Заради теб — преглътна той. — Не искам да се чувстваш виновна, виновният съм аз, било недопустимо преподавател да бъде със своя студентка, тя да забременее от него, а той да не се омъжва за нея. Или трябвало да се омъжа за теб преди раждането, или да си подам оставката. — Преглътна отново и добави: — Не им казах, че детето не е мое.

— А е трябвало — погледна го открито в очите Ан. — Толкова се грижеше за мен, а аз ти довлякох само неприятности. Ако му бе казал истината, деканът би те разбрал. Изглежда свестен човек.

— Такъв е — съгласи се с нея Макс. — Не ме притисна, не ме укори, остави ме да избирам, а всъщност...

— А всъщност избирам аз — опита се да се усмихне Ан. — Но какво да правя като обичам друг? И нося детето му.

— Как можеш да обичаш някого, който те изоставя в такъв момент?

— Той дори не подозира състоянието ми. Замина преди и аз да знам.

— Не е трябвало да заминава... Ако бях на неговото място не бих тръгнал без теб никъде.

Ан не каза нито дума повече. Чувстваше се още по-зле след думите му, разбираше, че ѝ казва всичко това, за да разбере, че го притискат, ако не иска да изглежда неморален... и безотговорен би трябвало... Въздъхна. За миг затвори очи. Нямаше сили да му разкаже своята история с Артър, продължила години, без да се докоснат, защото бе на тринайсет, когато го срещна и се влюби в него безпаметно. Нямаше сили да му разкаже за ненавистта на баща ѝ към него и после за онази удивителна една-единствена вечер, когато почти го насили да бъде с нея. Не че той не бе го искал и то навярно от години, не, но някога нещо се бе случило между тях двамата и оттогава баща ѝ го бе намразил, а Артър неизвестно защо се чувстваше виновен. Неизвестно ли? Беше замесена майка ѝ, но нито единият, нито другият ѝ бе разказал как точно.

Тя отпи от чая си, преглътна горещата течност, която разля топлина в тялото ѝ и отново се насили да се усмихне. Тогава на вратата се почука леко. Не можеше да е Артър.

— Да отворя ли? — погледна Макс към нея.

Тя само кимна с глава.

Но беше Артър.

Той застана в рамката на вратата, втрещен, че му отваря мъж, по-млад от него, непознат и присъстващ в стаята на Ан. Нея все още не я виждаше.

— Навярно съм сбъркал — смути се Артър. — Търся... Ан.

— Заповядайте — отвори по-широко вратата Макс и го пропусна да мине край него.

Ан го гледаше, свита на фотьойла, завита до брадичката с одеяло, с чашата чай в ръцете, разтреперана и изненадана, макар че Ева я бе предупредила.

— Ан, добре ли си?

Тя не можа да му отговори и отново затвори очи. Навярно сънуваше, навярно това не бе Артър, а някой друг, не би могъл дори да долети така бързо и да е в стаята ѝ. Стори ѝ се и изплашен, и неуверен и някак различен. Не можеше да е Артър.

Той бе прекосил стаята и ръцете му я обгърнаха, тя премаля от допира им и отвори очи, за да види лицето му съвсем до своето, а

очите му я гледаха смаяно, в тях имаше вече не само тревога, а и страх. И се отдръпна от нея, усетил под пръстите си наедрялото ѝ тяло, наедряване, което можеше да означава само едно.

— Не може да бъде! — почти изкрещя той, огледа се и спря погледа си върху Макс. — Да не си се омъжила? Кой е този?

Ан разбра, по-скоро интуитивно, отколкото с разума си, че в този миг може да го загуби завинаги и ако сега си тръгне, няма да го види никога повече заради някакво си недоразумение. Не отговори на въпросите му, а направо изстреля с пресипнал глас:

— Терминът ми е в края на месеца!

Както бе тръгнал към вратата Артър спря, без да се обърне. Навярно пресмяташе, това би трябвало да го убеди, но сърцето ѝ се разбесня в гърдите, устните ѝ се разтрепераха и сълзите неконтролируемо потекоха по лицето ѝ. Цяла вечност Артър не се обръщаше. Не можеше ли да сметне толкова просто нещо? Щеше да се побърка. Тя погледна към гърба му, а после към Макс, който също се бе вцепенил от изненада и от още нещо, което не осъзнаваше. Не се намесваше, но гледаше ту единия, ту другия и неочаквано каза:

— Отивам да си подам оставката! — беше се осъзнал преди Артър.

— Едва ли ще бъде необходимо! — с разтреперан глас се обади Ан, но успя и него да го спре до вратата, почти до Артър с гръб към него и с лице към Ан. А лицето му излъчваше само болка, болката от прозрението му и от предстоящата раздяла.

Най-сетне Артър се обърна.

— Защо не ми каза веднага?

— Ти беше вече заминал, когато аз разбрах... А и се почувствах унижена, обидена, направо смазана. Замина без нито една дума и то след като... — преглътна солта от сълзите си, болката от обидата и не можа да продължи. Разхлипа се на глас.

— Господи, какво съм ти причинил! — пристъпи към нея Артър, приклезна, обхвана с ръце лицето ѝ, изтри сълзите, погали раменете ѝ, приплъзна ги към корема ѝ. — Трябва веднага да се оженим. Веднага. Усещам как бие сърчицето му. Толкова съм виновен и пред двама ви, но нито за миг не можех да си представя, че... Разбираш ли? Тогава мислех само за гнева на баща ти, нямаш представа колко е страшен,

майка ти чак побягна от този гняв. И повече не посмя да се появи. Нито в неговия живот, нито в моя, нито дори в твоя. А те обичаше.

— Ще я намеря — преглътна Ан.

Макс все още не си бе тръгнал, когато Артър се обърна към него.

— Ще ни бъдете ли свидетел на сватбата? Още утре? Аз не познавам никого тук.

Той само каза:

— Вие сте щастливец и аз ви завиждам. — А после добави: — Ще бъда, разбира се! За мен най-важното е Ан да е щастлива.

Артър се взря в лицето му, което макар и красиво излъчваше единствено страдание. И осъзна изведнъж цялата истина. И какво би се случило, ако не бе дошъл навреме.

— Вие я обичате? — не беше въпрос, а констатация. — И ако не бях дошъл, щяхте да се ожените за нея? Нали? И да приемете детето ни като ваше?

Макс кимна. После преглътна. После каза:

— Да. Но тя обича вас. И нито за миг не ви предаде. И нито за миг не прие предложението ми, макар че... никак не й бе лесно да издържи този шпалир от подигравателни усмивчици и подхвърляни думи зад гърба й.

— Моята Ан! — най-сетне се усмихна Артър и отново я погали с невероятна нежност. — Никога повече няма да те изоставя. Ако ще целият свят да е срещу нас. Вярваш ли ми?

— Ще трябва и да го докажеш. А не е лесно след недоверието, което изживях, нали? И за малко не се разминахме.

Той потръпна от своята представа за разминаването им.

— Рекс вече го доказа. Ще го докажа и аз.

Макс беше вече до вратата, когато Ан го спря.

— Преди да се оженим с Артър, искам да изясня на декана недоразумението. Той ще разбере, не е нужно да си подаваш оставката. Ти обичаш своята работа тук, своя университет, своите студенти. Не мога да ти причиня да ги загубиш по моя вина.

— Но ти не си виновна, Ан!

Артър ги гледаше неразбиращо. Искаше да задава въпроси, но изчакваше какво ще му отговори тя.

Ан преглътна и погледна към Артър.

— Ние с него също едва не станахме жертва на недоразумение. Недоразуменията трябва да се изчистват на време. Държа да обясня на декана, както и държа — вече гледаше Артър, — да изчистим и нашето недоразумение, заради което ти замина, а аз все още не знам какво е то.

Макс кимна с глава. С глава кимна и Артър, а Ан продължи:

— Държа и сватбата да стане след два дни, в неделя. И да поканя всички мои колеги, за да изчистя подмятанията им и усмивчиците им по твой и мой адрес. И да ти благодаря пред всички за подкрепата и грижите ти.

— Беше любов Ан и не ме е срам да го призная и пред Артър. И пред всички. Влюбих се в теб в мига, в който те видях.

— Също като мен. Също като Рекс. Но не мога да чакам до неделя. Трябва да се върнем преди това.

— Защо? — запита Ан, но Артър не я чу. Чу Макс.

— Кой е този Рекс? — любопитства той. В гласа му доловиха и ревност, и двамата се разсмяха, а Макс смръщи вежди неразбиращо и някак обиден.

— Рекс е лъвчето, което отгледах от съвсем малко, докато стана огромен лъв, а после аз му доведох от Африка и лъвица. Бяха щастливо семейство, имаха на няколко пъти малки, но Рекс, след като видя Ан, се влюби в нея, започна да пренебрегва лъвицата в очакване само на Ан и тя се озлоби към нея. Колкото Рекс ѝ се радваше, когато идваше вкъщи, толкова лъвицата бе готова да счупи решетките и се нахвърли отгоре ѝ.

— Но Ан каза, че Рекс е доказал обичта си към нея.

Артър се засмя.

— Направо не е за вярване, но е факт. Преди да замина ги подарих на зоопарка. Върнах се, защото разбрах, че не мога и да дишам без Ан, а само след няколко дни неизвестно как и Рекс се озова пред дома ми. Прибрах си го отново, а той реве отчайващо и гледа само към зида, зад който бе израснала Ан.

— Господи, нима и на това сте я подлагали години наред! — погледна завитата с одеяло Ан, изглеждаше толкова крехка и безпомощна и се нуждаеше от закрила. — А не се ли боите — разтревожи се сериозно Макс, — че както е успял да избяга той, така би могла да избяга и лъвицата? И тогава... — погледна към Ан, видя

му се още по-уязвима, потръпна от страх за нея и добави: — Това са все пак диви животни и инстинктът им би могъл да... се отключи изведнъж.

Артър се засмя.

— Не се тревожете. Никога не бих допуснал нещо лошо да ѝ се случи. Дори и лъвицата да избяга, а това е невъзможно...

— Но вече се е случвало, нали? Значи е възможно?

— Дори да се случи, а няма да се случи, уверявам ви, нито аз, нито Рекс бихме позволили косъм да падне от косата ѝ. Домът ми е защитен отвсякъде, ако аз не отворя вратата, няма как да прескочи зидовете и да се вмъкне при нас.

— Аз не бих бил толкова сигурен... А ако я издебне на улицата? Не бих я изложил на такъв риск. И нея. И детето. Не е ли най-добре да върнете Рекс в зоопарка при нея? Тогава тя би била спокойна!

— Бих го върнал, но той не би се подчинил. Дори на мен. Колкото за лъвицата, веднага бих я върнал, но тя няма как да избяга.

Макс не бе убеден и би продължил да спори, ако не бе се намесила Ан.

— И защо не можем да чакаме до неделя? — повтори въпроса си тя, когато двамата мъже се умълчаха за миг.

Артър този път я чу. И каза.

— Оставил съм му храна за два дни. Ще настръхне от глад, ако не му дам отново. Момичето е в клиника, знаеш за момичето, нали? — погледна я, а тя само кимна. — Но дори и да не беше, не би се осмелила да пристъпи до помещението. Поръчах на Ева да пише, докато ме няма... Ако успее да ангажира човека от зоопарка...

— Нека погледнем тогава — надигна се тежко Ан и се премести на работната маса, за да включи интернета. Артър със загриженост отбеляза колко е наедряла и не бива да отлаган венчавката нито миг повече. Дори Ева да е успяла. Искаше да ѝ го каже, но видя изведнъж пребелялото лице на Ан пред дългото послание на Ева. Какво още се бе случило? И него дългите послания винаги го плашеха. Приведе се над Ан и зачете на глас. Ева пишеше, че Лондон е в паника, през тази нощ няколко русокоси момичета са намерени мъртви с прегризани гърла.

— Господи — извика Макс, — казах ви, че е възможно! Оная се е измъкнала, както се е измъкнал и Рекс. И напада момичетата, които

приличат на Ан.

Артър положи смъртно пребелиялата Ан в леглото, смени я пред екрана на лаптопа ѝ и продължи да чете безгласно.

— Моля те, Артър — примоли се Ан, — трябва да зная. Моля те!

Погледна я, изглеждаше върнала цвета си и той кимна и продължи да чете:

— Предполагаме, че е Алма. Рекс вие предупредително и усещаме колко е неспокоен, затворен в помещението. Сутринта се обадихме в зоопарка, наистина е избягала. Рекс е прокопал под клетката изход, тя го е надушила и е тръгнала подире му. Ние се барикадирахме в къщата, струпахме мебели пред вратите и прозорците, не е изключено да нахлуе при нас, за да търси Ан. Робърт зареди пушката и е готов. За сега е тихо. Не е дошла. Може би чака нощта и се крие някъде. Търсят я звероукротители и полицаи, но тя е хитра. Любовта ѝ към Рекс я прави хитра. Бих казала, връщай се по-скоро, но без Ан. Лъвицата е непредсказуема. Кой я знае колко още смърт ще причини.

Макс бе ужасен. Артър — замислен, бе спрял да чете. През затворените очи на Ан се стичаха сълзи.

— Ще трябва да се върна... Но не преди да се оженим. И то... още утре!

— Не! — изпищя Ан. — Алма е непредсказуема. Едва ли ще можеш да я спреш. А аз няма да те загубя втори път. По следите ѝ са опитни полицаи.

— Тя наистина е хитра, само аз бих могъл да я надхитря. Заедно с Рекс.

— Не! — противопостави се по-спокойно Ан. — Ако тръгнеш, ще тръгна заедно с теб.

Той я погледна и поклати глава, а Макс каза:

— Това е дивата природа. Що за лудост е да отглеждаш лъвове? В центъра на Лондон?

— Путин е отглеждал тигърче. В центъра на Москва. И съвсем не е луд! Има и други, но този пример е най-убедителен.

— Няма да допусна Ан да тръгне с теб. Най-добре е тук да изчакате събитията. Те ще се развият още тази нощ. — Макс погледна към Ан. — Най-добре е да отида в кметството и да уредя церемонията

там. Както и в църквата на улица „Свети Винсент“, няма да е възможно в катедралата за толкова кратко време...

— И да остана, за да загинат още момичета?

— И Ан да роди неомъжена? — сопна се Макс, вбесен от реакцията на Артър. — Мисли логично, повече никой няма да загине. Хората са се изпокрили по домовете си и докато полицаите или звероукротителите не я хванат или убият, никой няма да смее да си покаже носа навън.

— Прав си, Макс — обади се първа Ан, а Артър мълчаливо се съгласи с него. И с нея. — А сега... кога е най-добре да се срещна с декана?

Трябваше да го направи за Макс. Той продължаваше да я поставя на първо място, за разлика от Артър, помисли си не без огорчение тя.

34.

Цялата нощ останаха в стаята на Ан. Тя си легна, а те и двамата се погрижиха за вечерята ѝ, която ѝ поднесоха в леглото и така тримата изгледаха всички възможни новини, но все още Алма бе на свобода. От време на време включваха и интернета, чакаха по имейла да се появи писмо от Ева, включваха и айсикюто, нищо и нищо, освен статиите във вестниците от предишната нощ, не съобщаваха за нови пострадали, но и също така, нищо ново за Алма. Къде ли се криеше, навярно около дома на Артър и слушаше рева на Рекс, протяжен и тъжен, но не заради нея, а заради Ан. И това я настървяваше още повече. Бе усетила навярно и че я търсят и се криеше още по-внимателно, предпазлива до неузнаваемост, следваща инстинкта си при лова на плячката. Навярно се изненадваше на празните улици, на силното осветление, на профучаващите коли в двете посоки, на воя на сирените и после на настъпващата внезапно изненадваща тишина. Напрегната и изтощена от дългия ден с многото вълнения и от още по-дългата вечер с настъпилите тревога и уплаха, най-сетне Ан заспа. Мъжете останаха да будуват, разговаряйки тихичко, Макс разпитваше Артър от кога се познават, как се е случило всичко между тях и разбираше, че не е имал и най-малък шанс Ан да го обикне. Дори да застанеше на главата си. Дори да дадеше живота си за нея. Дори Артър да не се бе върнал, тя щеше да продължи да живее единствено със спомените си за него. Продължаваше да я обича и да се тревожи за нея пред реалната заплаха на свободната ревнива лъвица, за която все още не съобщаваха нищо. А и заради реакциите на Артър. Наистина ли той бе най-добрият избор за Ан? Нямах ли да я нарани отново, да я обиди, да я огорчи? Навярно, но знаеше, че любовта е сляпа.

Беше около пет, когато по Би Би Си прекъснаха предаването заради важно съобщение:

„Лъвицата Алма, избягала от зоопарка предишната нощ и прегризала гърлата на три млади руси момичета бе застреляна преди минути от Робърт Бърнър при опит да прескочи в градината му. Робърт Бърнър е съсед на сър Артър Ленард, в замъка, на който е живяла Алма заедно с лъва Рекс. Сър Ленард е подарил на зоопарка двойката лъвове заедно с малките им, оставяйки щедро дарение. Преди няколко дни...“

— Свърши се! — изключи телевизора Артър, — Алма е мъртва, няма вече заплаха за Ан, но не мога да кажа, че не ми е мъчно за лъвицата — и се обърна с гръб към Макс, за да не види той сълзите му. — И нея съм я отгледал от съвсем малка. И мен ме ревнуваше дори от баща ми, а това на него му причини невероятни стресове.

— Важното е, че Ан вече не е заплашена и вие спокойно може да се върнете и отгледате детето си.

— Не зная как ще приеме новината Ан като се събуди. Няма да ѝ кажа, че точно баща ѝ я е застрелял...

Колкото и тихо да говореха, Ан се бе събудила от гласовете им.

— Какво няма да ми кажете?

— Лъвицата е... мъртва — бързо съобщи Макс.

Ан се натъжи изведнъж.

— Бих предпочела да са я уловили и върнали в зоопарка...

— Това не е толкова лесно, Ан. Важното е, че вече не е заплаха за никого. И на мен ми е мъчно за нея — отвърна ѝ Артър.

— Ако ти бе върнал Рекс, това нямаше да се случи.

— Не можех. Върнах се заради теб, нямаше те, нямаше го и Рекс, бях страшно самотен. Двете същества, които най-много обичах...

Тя мълчеше, но вече плачеше. Той се опита да я прегърне, тя се отдръпна леко, Макс видя отдръпването ѝ. От сега ли се започва? Не, помисли си, започнало е още с бягството му, а толкова искаше Ан да е щастлива!

— Споменахте нещо и за баща ми?

— Опитала е да скочи във вашата градина. Той е стрелял...

— Точно баща ми я е убил? Точно баща ми, който никога не е стрелял? — и тя си представи онази пушка в гардероба му, най в

дъното след костюмите, винаги в калъфа си, от която гледаше да е подалеч, макар че никога не я видя.

— Така казаха по Би Би Си, а те никога не грешат.

— Не мога да повярвам... — потръпна отново. — Точно баща ми!

Тя стана от леглото и включи лаптопа си. Айсикюто в дома ѝ не бе включено. Нямаше и нови писма по имейла. Тя погледна обезкуражена към Артър.

— Артър, това ли е цялата истина?

Макс се измъкна към бокса да направи кафе. Артър отново опита да я прегърне.

— Ако бе върнал Рекс, това нямаше да се случи. И ония русокоси момичета, които са ѝ заприличали на мен, щяха да са живи.

— Обвиняваш ли ме? — засегна се и той. — Обвиняваш ме...

— Понякога се чудя... Ако толкова много си имал нужда от животно, да си бе взел куче. Може и баскервилско. Но защо лъв? Защо и лъвица?

Артър се замисли. И сам си бе задавал тези въпроси през годините.

— Мислил съм си, че когато отглеждаш някое диво същество от парче месо, може да го възпитаеш посвоему, да промениш природата му, да надмогнеш гена му...

— А сега, какво мислиш сега?

— Може да шлайфаш, да шлайфаш, но когато настъпи критичен момент, всичко това отива по дяволите. Не можеш да измамиш гена.

Ан мълчеше и преглъщаше мъчително. Внезапно каза:

— Познавам баща си, трябва да познавам и майка си. За да познавам себе си и най-вече... детето си. Виждаш, че не е достатъчно да го гледаш и възпитаваш от парче месо. Трябва и да зачиташ природата му.

— Обещавам ти, ще открием майка ти. Щом е толкова важно за теб...

— Не само за мен — замисли се за миг Ан. — И искам да ми обещаеш още нещо. С мен няма да бъдеш самотен, нали? — погледна го, а той кимна. — Ще върнеш Рекс в зоопарка.

Той не ѝ отговори веднага. Макс донесе кафетата и сложи пред всеки чашата му. Артър преглътна и се опари.

— Добре — каза. — Още щом се приберем...

— Веднага, щом се приберем — отсече Ан.

35.

Ан успя да се срещне с декана и съвсем простичко да му разкаже своята история. Той я изслуша внимателно, без да я гледа, а когато свърши, вдигна погледа си към нея.

— Но защо той не ми каза, че детето не е негово? Бих го разбрал.

— Ако бях му казала „да“ — усмихна се Ан, — не би искал никой да знае. И е прав. Ако бе ви казал, щяхте да го приемете за герой, а той не се приема за такъв, просто ме обича. Това е! И затова не бива да бъде наказван.

— Разбира се! — засмя се деканът. — Мен ме убедихте лесно, с колегите ви ще ви е по-трудно.

— Ще поставя само началото, Макс ще довърши останалото. Него го обичат и му вярват. Не е нужно да ги напуска... А и ще го жалят, но той не иска това. Докато мен ще ме намразят.

— Ще продължите ли тук? Намразването ще е временно.

— Няма нищо по-постоянно от временното — засмя се Ан. — И вероятно няма да остана. Баща ми тъгува за мен... — щеше да добави „И Рекс също“, но се въздържа. — А навярно и бъдещият ми съпруг би искал да съм си у дома.

— Не ви съветвам да прекъсвате. Двайсет и първи век сме, не може да останете без образование. Обещайте ми, че ще завършите! Тук или някъде другаде, университетите ни навсякъде са добри.

— Обещавам ви! — каза Ан.

36.

Баща ѝ бе поискал да присъства на церемонията и в кметството, и в църквата. Ан се притесни. Щеше да пристигне в неделя рано сутринта, не знаеше за състоянието ѝ и въпреки широката рокля, с която щеше да се омъжи, определено личеше, че е в края на бременността. Ева не го бе подготвила, всичко се развиваше прекалено бързо.

Докато течеше ритуала на гражданския брак, него го нямаше. Бяха само Макс и деканът като свидетели. В църквата на улица „Свети Винсент“ бяха поканени всички — преподаватели, колеги, студенти, приятели. И Джули дойде не само заради церемонията, а с надежда да види и майка си. Успя да скрие разочарованието си от отсъствието ѝ. И за нея, както за Ан, свещеният брак пред Бога бе повече от гражданския. За Ан той означаваше всичко, клетвата, обещанието, че в зло и добро ще бъдат заедно, че ще се обичат, докато смъртта ги раздели. Толкова много се нуждаеше от това обещание! Макс вървеше след нея, усещаше гърба си защитен.

Бяха вече пред църквата с Артър, когато баща ѝ се появи. Посегна да прегърне Ан, но изумен се спря. Лицето му потъмня от гняв, а лицето на Ан пламна в огнено червено.

— Обичам го, татко — успя да каже само тя, а той успя да се овладее и да не каже нищо.

Поведе я тържествено към олтара все едно отвеждаше към него Дева Мария. Не се препъна, държеше и Ан здраво, защото усещаше, че е разлюляна и несигурна. Размениха венците и пръстените, свещеникът нареди да изрекат клетвите си. Беше като на филм, когато Ан усети, че водите ѝ изтичат и болката започва, жестока, смазваща я, разсичаща я на две. Тя стисна пръстите на Артър, той я погледна.

— Какво има, Ан? — най-сетне проговори и баща ѝ.

— Свърши ли се? — запита тя с изпръхнали устни. — Не искам църквата да се превърне в родилен дом.

— Потърпи още малко — успя да каже Артър, докато свещеникът съобщаваше:

— А сега младоженецът може да целуне булката.

Артър я целуна преди Ан да изкрещи от болка. Успя да заглуши вика ѝ с целувката си. После я взе на ръце и побърза да я изнесе от църквата. Положи я много внимателно в колата на Макс и се запита: „А сега накъде? Трябва да има болница, но къде е тя?“ Макс бе дотичал веднага след Артър до колата си и се вмъкна в нея, но отзад. Бе разбрал, че Артър няма да отстъпи мястото зад волана, а трябваше да отведат колкото може по-бързо Ан в болницата.

Някъде до изхода на църквата забравиха баща ѝ, опитал се да ги догони, но колата форсира пред очите му и той успя само да извика:

— Кураж, детето ми! — но никой не го чу и Робърт разтреперан седна на едно от стъпалата, припомняйки си как бе седял по същия начин на стъпало пред болницата, докато Ан се роди. Беше толкова щастлив тогава? А сега? Шокът, когато разбра, церемонията, всичко се бе развило с главоломна бързина, не бе успял нито да ѝ се скара, нито да я прегърне, вцепенил се в мълчанието си. И заплака, нямаше за какво да се срамува от сълзите си. И от кого. Но до него кротко седна Джули.

— Ако не бяхте се разплакали, нямаше да ви се обадя — сложи тя ласкаво ръка на рамото му. — Мама е случила с вас. Не ѝ вярвах. Казваше ми колко добре се разбирате, че никога не се карате, а аз твърдях, че е така при хората, които не се обичат. Не се тревожете за Ан. И тя ще бъде щастлива.

— С Артър? Не съм убеден — не каза нищо повече и най-сетне погледна момичето до себе си, толкова различно от Ева, а по същия начин ласкаво и мъдро. Сълзите му пресъхнаха и той ѝ се усмихна. — Ти си Джули, нали? И ще ми обещаеш, че ще дойдеш за Коледа в дома ни. Това е и твой дом!

— Обещавам — усмихна му се и тя.

— Карай направо. Сега вляво. После вдясно. Направо. Пак вляво...

Артър изпълняваше точно, изглеждаше уплашен, а още по-уплашена изглеждаше Ан.

— Не бой се — каза ѝ Макс, — няма по-голямо тайнство от раждането. В болницата ще ти сложат инжекции, няма да боли, само ще изпълняваш нарежданията на доктора.

— Ти... да не си раждал? — изкрещя от болка тя. — За вас мъжете да създават деца е само удоволствие.

— А за вас жените е направо мисия! Вие създавате живота. А вече можете и без нас да го създавате.

Тя успя само да се усмихне, но болката я връхлетя.

— Не без любов — почти изкрещя Ан.

— И аз бих казал — не без любов! — съгласи се с нея Артър.

Макс искаше да каже същото, но премълча.

37.

Ан роди прекрасно три кила и половина момченце, петдесет и седем сантиметра дългичко, гръмогласно и почти с дълга черна коса с бял кичур по средата.

— Ще е късметлия — засмя се докторът.

— Надявам се — засмя се щастливо и Ан.

Артър и Макс чакаха пред вратата на родилното. Докторът, който излезе да съобщи новината, ги изгледа изпитателно.

— Кой от вас двамата е бащата?

— Аз — излезе крачка напред Артър.

Докторът погледна към Макс.

— А вие кой сте?

— Кръстникът — усмихна се той. — Макар че още не сме говорили за името.

— Ан ще реши — отсече Артър. — А сега най-сетне мога ли да я видя?

— Разбира се — отстъпи докторът, за да мине Артър. И изведнъж се осъзна. Той бе поискал да види майката, не детето, както беше при другите бащи. — Изчакайте да ви отведе при нея. — Наблегна на нея. — А и при момченцето — наблегна на момченцето, бащите толкова се радваха на синове, че забравяха за майките им. — Сам няма да се оправите. А не е зле и малко да се успокоите, да звъннете на родителите й, навярно те също са се тревожили.

Артър помисли, че не знае мобилния на Робърт.

Бяха го оставили пред входа на църквата, той нещо бе извикал след тях, но не го чуа. Навярно все още бе там. Погледна към Макс, той го разбра без думи и тръгна към колата си, за да намери бащата на Ан и го доведе. А така бе искал да тръгне след Артър и погледне в щастливите очи на Ан.

— Всичко е добре, когато свършва добре. Честито! — каза на вкочанилия се баща на Ан, не помръднал от стъпалото с часове. — Момче е!

— Слава богу! — прекръсти се той. — Момичетата са голяма беля.

Не каза нищо такова на Ан. Когато влязоха с Макс при нея, тя стискаше в пръстите си ръката на Артър. Пусна я и я протегна към баща си.

— Прости ми, татко!

— За какво? — не я разбра изведнъж, смръщи за миг вежди, имаше за какво, но не беше сега моментът и се усмихна. — Честито, Ан. Мога ли да го видя? И как ще го кръстите? — обърна се към Артър, а той му отвърна:

— Ан ще реши.

Тя се обади веднага, сияеща и уморено отпусната върху възглавницата.

— Робърт, татко. Прилича на теб.

— Дай боже да не е пройдоха като баща си — и погледна уж с усмивка към Артър, най-сетне трябваше да го приеме този драскач на романчета, този особняк, този... като че ли всички обидни думи към него се бяха заличили изведнъж в съзнанието му. — Няма ли най-сетне да го видим този Робърт младши сър Ленард. Ако се бяхте помотали още, за малко да го оставите и без фамилия.

И четиримата се засмяха, а Ан напоспа на баща си да позвъни на Ева. Той само махна с ръка „има време за всичко, навярно Джули вече ѝ е звъннала“, пропусна да го каже на глас, сега... ето го малкият Робърт, ревльо и половина, наистина чернокос и с бял кичур на темето и като че ли не бе дете на Ан, а негово. Протегна ръце да го вземе, но докторът се дръпна назад с бебето.

— Видяхте го! Достатъчно за днес — и побърза да изчезне, а сестрата влезе да им каже, че е време да оставят и Ан на спокойствие да си почива. Без желание тримата мъже напуснаха стаята на родилката. Още в коридора, преди да са излезли от болницата Робърт улови Артър за рамото и му каза остро:

— И ако нараниш дъщеря ми още веднъж, ще си имаш работа с мен. — Той най-сетне бе наредил пъзела, кога се е случило, защо Артър е заминал, защо Ан дойде да учи чак в Шотландия и навярно Ева е знаела още от началото. — Добре, че е момче, жените са голяма беля.

38.

Робърт бе побързал да замине, оправда се със задължения, които няма как да отмени, а и да приготвят къщата за пристигането на малкия.

— Защо във вашата къща? — не се съгласи Артър. — В замъка има място за дузина и повече деца.

— Не, докато оня звяр е там! Няма да подлагам внука си на стреса, който нещастното момиче преживя. Не ни стигаше това, а и избягалата лъвица, която не само подлуди града, а и уби други три момичета. Ще ни доведете малкия Робърт вкъщи.

— Но той е сър шесто поколение! Всеки сър от фамилията ни е расъл в този замък. И Робърт младши ще израсне в него — твърдо му отвърна Артър.

— Докато оня звяр е там — никога! — още по-категорично отсече бащата на Ан и се приближи до зет си. — Толкова ли ти е трудно да предпочетеш сина си пред един лъв?

— Той ми е... почти като син. Отгледал съм го от съвсем малък. Знаеш!

— Ами тогава... остани си при него. Ан ще доведе детето вкъщи.

— Ан ще реши. Ако се страхува от Рекс заради детето, ще дойде в дома ви. Ако прецени, че няма риск и дори е добре за сина ни, ще се приберем в замъка. Каквото тя реши, това ще бъде! Става ли? — и го погледна право в очите, очаквайки потвърждение, но таква нямаше. — А аз си мислех — бавно добави Артър, — че ние с теб вече сме заровили томахащата.

Би трябвало да отвърне „става“, но Робърт премълча. А мълчанието винаги се е приемало като знак на съгласие. Щеше да му е трудно с Артър, но и с Ан никога не му е било лесно. Познаваше я добре и знаеше как ще реагира тя. А детето бе нейно и на Артър, те каквото решат, това ще бъде. Не той, дядото, ще решава къде да живее внукът му. Трябваше да свикне с тази мисъл, да я приеме като своя, иначе го чакаха много конфликти. И не само с Ан и Артър, а навярно и

с Ева. Тя винаги се оказваше на тяхна страна, каквото и да правеха. А невинаги бяха прави.

— Сега сме квит — каза му неочаквано Артър и Робърт го погледна неразбиращо. — Аз ти отнех нещо много скъпо, и ти на мен ми отне нещо много скъпо. Но ти давам и най-свидното си, както и ти на мен ми даде най-свидното си.

Когато Ан излезе от болницата с малкия, Робърт вече бе заминал. Дори не ме изчака, огорчи се тя. Все още не можеха да пътуват, трябваше и тя, и детето да укрепнат и издържат полета. Артър се тревожеше за Рекс. Ева го бе го оставил на грижите на същия човек от зоологическата градина, който се бе грижил за храната му. Бе му оставила и ключа от замъка, който още старият Ленард бе дал на Робърт, а също му бе дала и пари и не пропускаше нито ден, без да говори с него и да пише подробно на Артър обезпокоен за лъва. Но Рекс се чувствал добре и бил сравнително спокоен, явно предусещал завръщането им. Един ден, надвесен над сина си, който като че ли растеше с часове, запита Ан:

— Баща ти се надява да се върнем с детето във вашата къщица. Казах му, че ти ще решиш. Къде би искала ти?

— Защо? — изненада се тя. — Моят дом вече е домът на мъжа ми.

— Заради Рекс. Страхува се за внука си. Както и ти се бе уплашила за сина ни. И ме накара да обещаая...

Ан се разсмя. И когато смехът ѝ най-сетне утихна, ме отвърна:

— Искам синът ни да е безстрашен и силен като теб. А това се възпитава от самото раждане. Рекс ни обича и не може да бъде заплаха за никого.

Артър бе очаквал точно тези думи и прегърна Ан с чувство за благодарност.

— Всички от фамилията ни са живели в замъка. Но аз му обещах да решавам ти. За мен бе важно какво ще избереш.

— И малкият ще расте в него. Ще го научим, освен да обича хората, да обича и животните, и природата. Ще направим от него добър човек. А и човек на двацет и първия век. Ще го обградим с

любов, каквато и на двама ни е липсвала. А има ли обич помежду ни, всичко става лесно.

— Баща ти като че ли... мисли различно.

— Едва ли — не се съгласи с него Ан. — Просто... много се страхува. От какво ли не. И най-много от... да не бъда нещастна с теб, да не ме изоставиш някой ден или аз да те изоставя, четейки романите ти.

— Но те... няма как да те променят. В тях има толкова доброта. И любов, разбира се. И романтика, които рядко се срещат в ежедневието.

Ан отново се разсмя.

— Трудното е да обичаш точно в ежедневието. Сред памперсите, нощния плач на детето, готвенето, изкарването на хляба. Любовта се доказва всеки ден в грижата за тези, които обичаш, в повторението на грижите, което дори не ти омръзва. И да ти омръзне, не се отказваш, просто продължаваш, защото за теб животът е свързан с тях, без тях не можеш да дишаш. А романтиката е като поднесения букет с цветя с думи на благодарност, нежността, с която поднасяш чашата кафе, във всичко, което вършиш не по задължение, а от любов.

— Умницата ми! — засмя се и Артър. — Нали това наше детенце няма да стане пречка и да завършиш?

— Няма — обеща Ан.

— Ще намеря кой освен теб да се грижи за него.

— В началото аз и Ева ще бъдем достатъчни.

— Но възможно е тя да не се съгласи?

— Тя? Толкова малко я познаваш, Артър. Докато теб те нямаше, дъщеря ѝ не ме остави без грижи. А тя прилича на Ева.

— А и Макс също.

— Да не би да ревнуваш?

— Е — засмя се той. — Не съм бил единствения. Цялата ти група... Вече би могла да се сбогуваш и с Джули, която повече прилича външно на теб, отколкото на Ева, и с Макс, и с групата. Май всичките момчета от нея са били влюбени в теб. След три дни се прибираме вкъщи.

Ан засия от щастие. Толкова ѝ бе примъчняло за всичко у дома. За Ева и градината, за замъка и Рекс, за баща ѝ с неговото удължено от болка лице. Кога най-сетне и той щеше да се почувства щастлив?

Имаше Ева. Имаше нея. Имаше внука си, и тя щеше да го научи да обича дядо си, както те двете го обичаха. Щеше ли тяхната обич да запълни празнината, оставена от майка ѝ, просъществувала толкова години?

39.

У дома!

Ан се разплака от щастие. Прекрачи прага на голямото фойе долу, поколеба се да тръгне вляво или вдясно, реши се и горе пресече с няколко крачки пространството и влезе в дневната, където за първи и единствен път бе се отдала на Артър. Остави малкия на дивана, пристъпи към центъра на помещението и се обърна към бебето.

— Ето тук на това място си заченат, Роби.

Взе го отново на ръце и отново застана в центъра, поглеждайки към Артър, който се усмихваше.

— А баща ти се съпротивляваше, е, не особено дълго. А после се разкажя от случилото се и побягна.

Артър все още се усмихваше, когато приближи до тях и погали детето по главицата.

— Баща ти още не знаеше, че те е създал. И това няма да се повтори. Баща ти се чувстваше като Бог тогава, а и сега, че те има. — Усмихна се на Ан и предложи да слязат долу и видят Рекс.

— С Роби? — изплаши се тя. — Не знаем как ще реагира...

— Кой от двамата? А може би и двамата — засмя се Артър. — Рекс ще ти се зарадва. Ще ми се зарадва и на мен. А Роби е част от теб и мен, той ще го усети с инстинкта си и едва ли...

— А-ако не го усети и ревне, протяжно и...

— Не вярвам. Ще бъде като тест за Рекс. Ако ревне и изплаши Роби, колкото и да ми е мъчно, ще го дам отново в зоопарка.

Ан го погледна и започна да слиза по стълбите с детето в ръце, Артър вървеше подире ѝ. В долното фойе мина пред нея и отвори вратата към градината. След няколко крачки бяха пред леговището на Рекс, който придремваше, вече заслушан в стъпките им и явно разпознал ги, се изправи да ги посрещне с онова гърлено мъркане, с онова махане на опашката, толкова силно, че топката на края при удара с бетона издаваше приглушен звук като удар върху барабан. Туп-туп, ритмично и радостно.

— Рекс, върнах се! — пристъпи малко по-близо до бърлогата му Ан, а Артър побърза да застане до нея и я улови под мишницата, за да не пристъпи по-близо.

Рекс се изправи, доближи решетката, приклепна и протегна и двете си лапи през железата като че ли искаше да се здрависа с нея. Ан повдигна по-високо събудилия се Роби, който гледаше съсредоточено това голямо непознато златно нещо, което също го гледаше съсредоточено, без да мърка, без да реве, без да помръдне дори, за да не изплаши това малко непознато нещо в ръцете на Ан, свило лицето си в гримаса като пред плач, но не заплакваше. Само ноздрите на Рекс помръдваха.

— Позна го — засмя се Артър. — Позна по мириса, че е наш, твой и мой. Камък ми падна от сърцето — и измъкна ръката си от под мишницата на Ан, за да приближи съвсем до решетката, да протегне пръсти през железата и гальовно да потупа Рекс по гривата.

— Артър, не! — каза го с тих и спокоен глас, и за да не издаде тревогата си Ан не помръдна от своето място. Роби продължаваше да гледа съсредоточено това голямо вече по-малко непознато златно нещо, което навярно му заприлича на някоя от неговите плюшени играчки и вече се смееше, и протягаше ръчички към него без страх. — Бащичко! — засмя се и Ан. — Радвам се, че Рекс ще си остане тук, защото прие Роби. Какво е замъкът без него?

— Баща ти няма да е доволен. Не зная защо и Рекс не го приема, както не прие и момичето.

— Защото се страхуват от него. А къде е сега това африканско момиче?

— В клиника, Ан. Рекс така я изплаши, само минавайки край нея, че тя изгуби говора си. Дано успеят да ѝ го върнат, а аз ще се погрижа да я настаня в някое семейство като прислужница. Не би могла да се върне тук. Невъзможно е да преодолее страха си.

— Както и баща ми, нали?

— Но с малкия няма да имаме проблем, нали? Ще го обича, както и ние го обичаме.

— И все пак — каза Ан, — няма да е зле да поставим и гъста мрежа пред решетките. Животното си е животно, а детето си е дете. Може с нещо да го подразни понякога. Знаеш ги децата. Например... да го дръпне за опашката.

— Чак такъв смелчага ли ще бъде? — засмя се Артър.

— Ами... бащичко! — засмя се и Ан. — Колко пъти досега си влизал в бърлогата му?

— По два, три пъти на ден. Понякога и по-често. Когато съм се чувствал самотен или нещастен. Или неспособен за нищо.

— Вече няма да се чувстваш така. Обещавам ти. Обещавам ти цялото щастие на света!

— Но това нали не означава, скъпа, че няма да влизам при Рекс?

Издание:

Автор: Ан Тейлър

Заглавие: Да се влюбиш в Ан

Преводач: Ангел Иванов

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „Весела Люцканова“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Абагар“ АД

Редактор: Весела Люцканова

ISBN: 978-954-311-092-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1800>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.